

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 894

DE MONSTER-SAFIER.

fr. 1.50

„Zij is door de mand gevallen en hier heb ik het dingetje!” begon de zogenaamde inspecteur vrolijk.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE MONSTER-SAFIER

HOOFDSTUK I.

INSTRUCTIES VAN HOGER HAND.

Hoofdinspecteur Phileas Baxter was zoeven de poort binnen getreden van het sombere, groote, gevangenisachtige Scotland Yard, en hij had nog geen tien passen gedaan onder de koetspoort, of de agenten die hem toevallig passeerden zagen al, „dat het mis was” zooals zij het pleegden uit te drukken, wanneer zij wilden zeggen, dat het humeur van den grooten man alles te wenschen over liet.

Nauwelijks was hij uit het gezicht en de breede zijgang binnen gegaan die naar de trap voerde, langs welke hij zijn werkkamer op de eerste verdieping moest bereiken, of zij staken de koppen bijeen en bespraken de mogelijke oorzaken.

En die oorzaken waren helaas vele. Een brutaal journalist kon hem beleedigd hebben in zijn blad, zoo maar, in het openbaar, een Lagerhuislid kon een klacht hebben geuit in een stampvol huis, over de vele flaters van de Politie der City in den laatsten tijd, de minister van Justitie kon het verzocht hebben, „eens te komen praten” en wat die uitdrukking beteekende, dat wist men op Scotland Yard zeer wel. Maar dan was het ook mogelijk dat een

of ander misdrijf al te lang onopgehelderd bleef, en er 'n ingezonden stukje had gestaan in de Times, of in een ander blad, ondertekend „Een Verontwaardigd Belastingbetaler” en waarin spottend de vraag werd gesteld, waarom men de politie maar niet liever afschafte, als zij toch niet in staat bleek te zijn misdaden tot klaarheid te brengen, en in de eerste plaats — de misdadigers te achterhalen en te straffen.

Het is waar dat mijnheer Baxter er dien ochtend uitzag als een donderwolk in menschengedaante. Het was alsof er elektrische stroomen uitgingen van zijn machtig, rood lichaam, en zijn knevels, die sterk begonnen te grijzen, trilden als de sprieten van een zee-kreeft. De panten wezen stijl omhoog, en dat wees op slecht weer; agenten wisten het maar al te goed!

Mijnheer Baxter legde brommend zijn groote dikke hand op de knop van de deur, trad binnen, en ontdeed zich van hoed, overjas en paraplu. Want men zag hem nog maar weinig in uniform, den waardigen hoofdinspecteur.

Booze tongen verzekerden, dat hij zich reeds wilde oefenen in het dragen van burgerkleeding,

teneinde niet geheel en al onvoorbereid te zijn, wanneer de dag van zijn ontslag zou aanbreken. Reeds enkele malen had men hem van zekere zijde een zachten wenk gegeven, die zeer wel kon worden opgevat als een kleine aanmaning, om de gegalonneerde pet maar liever voor goed aan den kapstok te hangen, en plaats te maken voor jongeren — en bekwameren.

Tot dusverre had Baxter zich mogen verheugen in den steun van eenige machtige beschermers, maar die werden zelf een dagje ouder, en zouden spoedig niet meer in staat zijn, hem bij te staan.

Hij knikte zijnen secretaris Marholm norsch toe, bromde iets onverstaanbaars, en nam voor zijn groot bureau plaats. Hij bleef een oogenblik in gedachten zitten, trok toen een lade open, nam er een kistje sigaren uit, opende dit, greep een sigaar, en sneed er met een woesten haal van zijn pennemes den punt af.

Men heeft hem weer in de wielen gereden, en nu verbeeldt hij zich, dat hij de beul is, en zijn tegenstander eigenhandig het hoofd mag afslaan! overwoog Marholm, terwijl hij zijn chef met zijn kleine, schrandere, grijze oogjes aandachtig gade sloeg.

Baxter klapte het dekseltje van het sigarenkistje wild weer dicht, en Marholm fluisterde, zachtjes gichelend:

— Dat is de deksel van de doods-kist, waarin hij zijn slachtoffer zooeven geworpen heeft. Nu spijkert hij hem dicht!

— Valt er iets te lachen, Marholm? vroeg de hoofdinspecteur op scherpen toon, eensklaps zijn rood opgezet gezicht naar den verschrikten secretaris wendend.

— Niet in het minst, mijnheer Baxter! antwoordde de kleine, grijze man haastig. Ik zou bijna zeggen integendeel!

— Is het dan onbeleefd, als ik vroeg, waarom je zoo grinnikte?

— Heelemaal niet onbeleefd, chef. Ik maakte eenige vergelijkingen, die niet zonder humor waren, en gij weet zelf, dat mijn lachzenuwen al heel spoedig gekitteld worden.

— Laat dan die vergelijkingen nu maar eens rustig, en wees ernstig bij alles wat je heilig en dierbaar is, want de zaak is van gewicht, Marholm!

Baxter blies een zware rookwolk uit, keek met een duisteren blik naar het plafond, toen door het getraliede venster naar buiten, waar niets anders te zien viel dan den saaien, grijzen gevel van een der regeeringsgebouwen, en toen keek hij plotseling weer met een scherpe

wending van zijn hoofd zijn secretaris aan en vroeg:

— Heb jij wel eens gehoord van een zekeren Koning Foead?

— Ongetwijfeld, chef. Een heer met een elegant baardje, zeer donkere oogen, en gekleed in een soort van badmantel van fijn linnen.

— Had jij ooit gedacht dat zoiets bestaan kon?

— Wat bedoelt U, chef — dat er Koningen bestaan die in een badmantel rondloopen?

— Neen, uilskuiken, dat er Koninkrijken zijn, waarvan ik nog nooit gehoord heb!

— O ja, chef, dat kan ik mij zeer goed voorstellen! antwoordde Marholm met een haast en een overtuiging, die hem een boozen blik van zijn principaal bezorgden.

— Wie had kunnen denken dat er Koninkrijken zijn, zoo groot als een beddelaken — wat zeg ik, als een servet! Koninkrijken met een staand leger, van tweeduizend man — — —

— Ik ken wel vorstendommen, chef, met een leger op oorlogssterkte van 117 koppen, de marketentster inbegrepen! Het heet Monaco en het ligt — — —

— Het kan mij niet schelen, waar het ligt Marholm! viel Baxter hem kwaad in de rede. Ik spreek niet over Monaco maar over het rijk van dien verwenschten Foead!

— Neem mij niet kwalijk, chef, maar in Uw plaats zou ik wat zuiniger zijn met mijn kenschetsende bijvoegelijke naamwoorden! Zijne Majesteit komt dezer dagen hier, en het zal zaak zijn, hem goed te ontvangen! Engeland heeft er op het oogenblik belang bij, dat Foead een goeden indruk van ons krijgt, en bovendien, wat van nog meer gewicht is, moet ons land hem op dit oogenblik te vriend houden. Zooals de zaken nu staan in Egypte en in Engelsch-Indië zou zijn vijandschap ons groote schade kunnen berokkenen!

— Dat alles weet ik zelf heel goed, schreeuwde Baxter, die er volstrekt niets van wist, en daar gaat het juist om! Dat is de kwestie, en daar ligt het zwaartepunt! Wist jij dat die Foead een neef had?

— Dat is niet zoo verwonderlijk, voor een man, die vijf broers heeft!

— Nu, een van die kerels is hier!

— En mag ik vragen of dat uw humeur nadeelig heeft beïnvloed?

— Dat heeft het Marholm, dat heeft het, en drommels erg ook! Hij vraagt om bescherming, Marholm, die neef — die ook zijn secretaris is — is van adel ook nog! Nu vraag ik je toch, adel in

een land waar niets dan bruine kerels wonen, waar twee bioscopen zijn, en waar zij kameelen-vleesch eten, bij wijze van lekkernij!

— En juist die bruine edellieden zijn verbazend trotsch, chef, en dikwijls schatrijk!

— En daarin zit het hem just Marholm! loeide Baxter, met een vuistslag op het blad van zijn schrijftafel. Om kort te gaan — hier is het briefje, dat de post van gisteravond mij gebracht heeft, nadat je al weg was; het vervloekte briefje, dat mij een groot deel van mijn nachtrust heeft ontroofd. Lees het, het is in behoorlijk Engelsch geschreven.

Marholm was van zijn kleinen lessenaar opgestaan, waar hij bijna al zijn werk nog steeds met een gewone pen afdeed, daar hij een diepe minachting koesterde voor schrijfmachines en vulpenpen, kwam naast zijn chef staan en nam een briefje op fijn, ivoorgeel papier uit diens hand aan. Het was verzonden uit Plymouth, en luidde als volgt:

„Aan den Weledelen Heer Phileas Baxter,
Hoofdinspecteur van Politie
Scotland Yard Londen.

Hoogweledelgeboren Heer!

In mijn hoedanigheid van neef in den eersten graad van onzen geëerbiedigden Koning Foead, van Minister van Binnenlandsche Zaken, van Opper-Hofmaarschalk, van legeraanvoerder, en van beheerder van de schatkist van ons dierbaar vaderland richt ik het verzoek tot U, de noodige maatregelen te nemen tot bescherming van leven en eigendommen van onzen geheiligden Koning, die over zes dagen Uw stad zal bezoeken.

Ik zelf ben reeds hier, en verzoek U, die bescherming ook tot mijn persoon uit te strekken. Ik draag een groot fortuin bij mij, en ook eenige uiterst kostbare juweelen, waaronder zich een safier bevindt ter waarde van zeventig duizend pond Sterling, en die ik mij voorneem te dragen op het groote, gecostumeerde bal, hetwelk de Vereeniging van Londensche Journalisten morgen geeft, dat ik hoop te bezoeken, vergezeld door mijn broeder, prins Djalín.

Rekenende op Uwen bijstand, en gaarne de maatregelen vernemend welke gij tot mijn bescherming denkt te nemen.

Prins Oman Toekan.”

Marholm had het briefje half luid gelezen, legde het op het bureau, krabde zich achter het oor, en verklaarde:

— Ja — dat zal weer heel wat werk veroorzaken, want wij kunnen dat briefje maar niet zoo terzijde leggen!

— Al die menschen schijnen in dat Koninkrijk prins te zijn, en rond te loopen met safieren zoo groot als sinaasappelen! bromde Baxter woedend. Zou ik er niet afkunnen, Marholm?”

— Ik zou het haast niet denken, Chef! Vergeet vooral niet, dat die menschen hun dankbaarheid zullen toonen, als zij goed door onze politie worden beschut, zonder dat dit al te zeer opvalt. Een Ridderorde zou U toch zeker niet onwelgevallig zijn.

De kleine oogen van Baxter begonnen te glimmen, en hij vroeg gretig:

— Zijn die er Marholm? Kunnen die menschen ridderorden geven?

— En zelfs zeer fraaie! Daar is de orde van de „Rijzende Zon”, de orde van de „stervende Zwaan” de „Ster van het Oosten”, en zoo meer! En de meesten van die ordeteekenen zijn met juweelen versierd!

— Met echte juweelen, Marholm? vroeg Baxter hijgend.

— Met echte juweelen Chef! Het eenige bezwaar is, dat de begiftigde ze zelf moet betalen.

Het gelaat van Baxter betrok onmiddellijk, maar een oogenblik later mompelde hij toch:

— Men moet er ook wat voor over hebben! Luister eens, Marholm, dit is een zaakje van groot gewicht, en wij moeten er de volle aandacht aan wijden. Zijne Majesteit Foead, Koning van — eh, van dinges, heeft het volste recht op onze hulp, en zijn neef kan staat maken op onze bereidwilligheid. Wij zullen vier van onze beste detectives tot zijn beschikking stellen. Alles moet in de puntjes zijn, heb je mij verstaan?

Marholm keek zijn chef een oogenblik met een veelzeggenden glimlach aan, en zeide spottend:

— Ik heb het volkomen begrepen, Chef. En wij zullen dadelijk onze maatregelen nemen. Vier detectives — — —

— Zou zes eigenlijk niet beter zijn? opperde Baxter, in zijn vette handen wrijvend.

— Beter teveel dan te weinig, chef! Zes detectives dus. Laat eens zien, waar verblijft die prins Omar Toekan op het oogenblik? In het Winchester Hotel. Zal ik hem telefooneeren?

— Begin daarmee, Marholm! Zeg hem dat de Londensche politie het op hoogen prijs zal stellen, den neef van zulk een machtig vorst van dienst te zijn, en dat hij zich hier even veilig

kan gevoelen als in Abrahams schoot. Ik zal er voor zorgen dat hem geen penny wordt ontstolen. Zeg hem, dat Baxter in eigen persoon daarvoor instaat!

— In eigen persoon, herhaalde Marholm effen. Ik zal niet nalaten, chef, daar den nadruk op te leggen.

Hij was al op weg naar de telefoon, toen hij zich omdraaide en vroeg:

— Moeten wij het bestuur van de Journalisten-Vereeniging niet op de hoogte brengen?

— Waarvan? vroeg Baxter verwonderd. Dat bestuur zal toch zelf wel weten wie het als eeregast uitnodigt?—

— Dat spreekt vanzelf. Ik wilde slechts vragen of het ons veroorloofd zal zijn, met een zestal detectives te verschijnen, teneinde de Prinsen Oman Toekan, en Djalín te beschermen!

— Veroorloofd? herhaalde Baxter opgewonden. Daarop volgde opniënw een heftige vuistslag op het schrijftafelblad, en de vertoornde politiechef brulde woedend:

— Ik zou wel eens willen zien, dat iemand

ons dat zou durven beletten! Geloof je in ernst, dat men zou kunnen verplichten, gunsten af te bedelen aan die vermaledijde pennelikkers? Aan menschen die den spot met de politie durven drijven?

— Niet bepaald met de politie in het algemeen mijnheer Baxter — — —

— Zij doen het met mij, Marholm, met den vertegenwoordiger van de politie, en dat is bijna nog erger! besloot Baxter. Doe nu wat ik je zeg, zorg dat het bestuur van de vereeniging gewaarschuwd wordt dat wij komen, maar vermeld geen bijzonderheden. Anders staat morgen alles haarfijn in de bladen, en dat zou misschien tengevolge hebben, dat het gespuis het speciaal voorzien had op de juweelen van die twee bruine prinsen. Om je de waarheid te zeggen Marholm — ik houd volstrekt niet van die gecostumeerde bals, waar prinsen met juweelen komen — neen, ik houd er volstrekt niet van!

En de naaste toekomst zou bewijzen, hoe zeer mijnheer Baxter, hoofdinspecteur van politie gelijk had, toen hij deze klacht uitte.

**Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden**

HOOFDSTUK II.

DE ARMSTRONGS TEN TOONEELE.

Gewoonlijk houdt de vereeniging van Londensche journalisten haar beroemd, jaarlijksch bal in de groote zaal van Alberts Hall, die nog maar nauwelijks groot genoeg is om de paar duizend gasten te herbergen, maar dat jaar maakten verschillende omstandigheden dit onmogelijk, en hadden de heeren van de vulpen en het bloknoetje genoeg moeten nemen met een ander complex van zalen, ook groot genoeg, maar niet in het hartje van de stad gelegen, en moeilijker te bereiken. Het bal van de journalisten is te Londen bijna even beroemd als dat van de schilders te München, en dat van de tooneelartisten te Parijs. Ieder jaar trekt het meer gasten, en men ziet er Lagerhuisleden, steunpilaren van het Hoogerhuis, ja zelfs ministers en andere hooggeplaatsten!

Meestal blijven zij niet erg lang, want een minister mag vooral niet den indruk wekken, alsof hij zou bedelen om de gunst van de machtige Koningin der Aarde, maar zij komen er dan toch, geven hier een handdrukje, gunnen daar een glimlachje, drinken een glas champagne, wisselen een paar woorden met een bestuurslid, en laten zich weer naar hun wachtende auto geleiden.

Het is vroeger zelfs wel voorgekomen dat niemand minder dan de Prins van Wales in hoogsteigen persoon een uur of langer op het bal vertoefde, vermond als Mexicaan, Stierenvechter of Poolsch edelman.

De vereeniging had ditmaal zalen op de eerste verdieping van een bekend feestgebouw afgehuurd, drie in getal, en die door tusschendeuren met elkander in verbinding stonden. Van uit een reusachtige vestibule, een zaal op zich zelve, voerde een fraaie trap van wit mamer in een dubbelen boog naar die verdieping.

Aan de achterzijde strekte zich een vrij groote tuin uit, die bij avondfeesten des zomers goede diensten bewees, maar die toch wel spoedig zou moeten verdwijnen, wegens de waarde die de grond bezat.

Om negen uur begonnen de eerste gasten te komen, en om tien uur was het reeds tamelijk druk in de voornaamste zaal, die met niet min-

der dan acht groote ramen uitzicht gaf op den tuin. Het wordt hoe langer hoe moeilijker, origineel te zijn op een gecostumeerd bal, en het kon dan ook niet anders, of men stuitte bij iederen stap op een vertegenwoordiger van het ras der Pierrots, Figaro's, Stierenvechters, Mephisto's, ontelbare Koningen uit allerlei tijdperken en landen, historische personen, en dan waren er natuurlijk de lieden, die zich behangen hadden met oude postzegels, visitekaartjes, prentbriefkaarten of onbetaalde rekeningen.

Een andere was vermomd als vulpen, en een derde droeg, wel niet zeer oorspronkelijk maar veel beteekenend, een schaar en een lijmpot als embleem van het beroep, dat ze had uitverkoren.

Er waren natuurlijk ook Indische Radja's, met bruin gemaakte gezichten en nagemaakte juweelen, Egyptische Pharao's, met krullende baardjes en golvende lokken, Hindoe priesters, Mandarinen en Japanssche Zwaardvechters. Daar ook de Indianen niet mankeerden, liepen de gelaatstinten van melkweit via een zacht safraangeel en over okergeel tot het rood van baksteen, en het bruin van sterke koffie.

In dat opzicht was dat balmasqué stellig een succes.

Er waren vrouwen van allerlei leeftijden, van pasbeginnende verslaggeefstertjes, nauwelijks de kinderschoenen ontwassen, versch van een H. B. S., tot rijpe dames, die een of andere rubriek van een kinderbijlage, onder het pseudoniem van „Tante Leen” of „Oma”, en die zich voor het meerendeel niet vermomd hadden, of het moest zijn in een vrouw, ongeveer dertig jaren jonger dan zij werkelijk was, met behulp van lippenstift, poeder en zwartsel.

Om half elf in den avond kwam mijnheer Phileas Baxter in hoogsteigen persoon eens een kijkje nemen. Hij was niet in uniform maar droeg een rokpak, dat zeer waarschijnlijk den groeienden omvang van zijn lichaam in de laatste jaren niet had kunnen bijhouden, en overal zoo zeer spande, dat men zich vol schrik afvroeg, of de naden het wel zouden uithouden.

Als de journalisten wat minder aan de champagne, en wat meer aan hun beroep hadden

gedacht, dan zouden zij allicht achterdochtig zijn geworden wegens de bleekheid en de klaarblijkelijke zenuwachtigheid van den politiechef, die zoo menigmaal het onderwerp van hun bedekten spot was geweest.

Maar niemand lette op hem en binnen vijf minuten was hij weer verdwenen — tenminste uit de groote danszaal.

In zijn plaats echter kwamen er zes heeren opdagen, die niemand kende, die slecht zittende smokings droegen, uit welker te korte mouwen groote roode, en blijkbaar zeer stevige handen staken.

Maar al werd er pret gemaakt in die feestzaal, een verslaggever is nooit geheel buiten zijn beroep, en binnen enkele minuten was het bekend, dat er zes detectives in de zaal aanwezig waren.

Daar niemand dit begreep, of het nut er van scheen in te zien, werd er al zeer spoedig gefluisterd en toen werd er ook al over gepraat.

Een mooi, levendig, blond meisje, pas een week tevoren als verslaggeefster bij de Times aangesteld, hetgeen in Londen ongeveer het hoogst-bereikbare is voor een eierzuchtigen journalist, begon haastig rond te loopen, totdat zij een lid van het bestuur gevonden had, een dikken heer, die veel last scheen te hebben van de warmte, en hem meetrok naar een hoekje, waar zij hem als het ware vastwigde tusschen twee muren en een grooten palm, en vroeg daar op den man af:

— Wat heeft dat te beteekenen, Harold? Wat is er aan het handje, zoeken ze iemand?

— Wie? Wat? Welke? vroeg de dikke Harold Snipe verwilderd om zich heenziende, waar heb je het over?

— O, alsjeblieft geen uitvluchten! Als er wat gaande is, moet ik het het eerst weten! Waarom zijn ze hier?

— Maar wie? riep de dikke heer wanhopig en het meisje verbaasd aanziende.

— Kom, die zes kerels van Scotland Yard! Twee heb ik er zelf dadelijk herkend, van dat inbraakje aan het Strand, verleden week, en de jongens zeggen dat de vier anderen ook detectives zijn!

De dikke man keek nu werkelijk verwonderd, en herhaalde toonloos:

— Detectives? Echte?

— Ja zeker, echte! Wat doen ze hier? Verwachten jullie iets?

— Ik verwacht alleen maar een glas champagne! klaagde Harold Snipe. Ik loop er al een half uur naar te zoeken. Een bestuurslid,

nota bene! En ik weet van niets, ik weet volstrekt niets van detectives. Vraag het hun zelf!

De kleine, blonde Coleen Harrison wendde zich ongeduldig van den dikzak af, draaide zich zonder een woord te zeggen om, en liep regelrecht toe op een van de zwaargebouwde mannen in smoking.

Zij greep hem bij den eenigen knoop dien het kleedingstuk bezat, en begon dadelijk weer met haar radde stem:

— Geen geheimen voor mij, Poole! Je kent me — Coleen Harrison van de Times. Biecht maar eens op oude jongen — wat voer je hier uit, jij en je vijf maats? Worden we opgeblazen? Komen er Bolsjes met helsche machines? Vooruit er mee, waaraan hebben we de eer van jullie bezoek te danken?

De detective streek eens over zijn dikken knevel, grinnikte een beetje, en zeide toen:

— Kom, juffrouw Harrison, U zult het zelf evengoed weten als ik.

— Wat weten? Ik weet niets! zeide het lieve kind stampvoetend. En ik spring zoo aanstonds uit elkaar, als je mij nog lang laat wachten!

Er vertoonde zich een trek van verbazing op het gelaat van den man, toen hij hernam:

— Maar de leden van de vereeniging zullen toch zelf wel weten, wie hun bestuur heeft uitgenoodigd?

— De leden zijn zoo onkundig als pasgeboren kinderen! riep Coleen ongeduldig. Wie heeft het bestuur dan uitgenoodigd! Koning George? Wilhelm II?

— Kom juffrouw, U houdt mij voor het lapje, verweet de detective haar. Omar Toekan komt hier, met zijn broer Djalín.

Het mooie verslaggeefstertje maakte een grappige beweging met haar armen, vertrok haar bewegelijk gezicht tot een grijnslach, en zei:

— Nu weet ik ineens alles! Je kunt zeggen dat mij een licht opgaat! Omar Toekan komt hier! En nu denk je zeker dat je me heel wat hebt opgehelderd? Wat is dat voor iemand — een schaakmeester, een bokskampioen, een beurskoning?

— Maar juffrouw Harrison, dat is toch de neef van Koning Foead! antwoordde de detective verbijsterd, hij is een prins, en Djalín in zijn broer!

Coleen sloeg zich op een komische manier aan het voorhoofd, probeerde te knarsetanden wat niet lukte, en zei melodramatisch:

— Coleen Harrison, ga jij maar weer naar je prulblaadje terug, kindlief! Koning Foead!

Welzeker heeft hij een neef, en welzeker heeft die een broer! Maar ik wil mijn hoofd opeten, als ik wist dat die hier kwamen!

— Maar het bestuur zal hen toch wel hebben uitgenoodigd! zeide Poole weer.

— Mogelijk, maar dan is het een geheim, dat uitstekend bewaard is gebleven, en dan heeft mijn waarde secretaris Harold Snipe kwaliteiten, die ik hem volstrekt niet had toegeschreven — want dan is hij een prachtige tooneelspeler.

Poole haalde de schouders op, en herpam:

— Misschien moest het een verrassing blijven. In ieder geval — ze komen hier, de prinsen, en als ik nog oogen in mijn hoofd heb, en een prins van een geitenbok kan onderscheiden, dan komen ze daar aan!

Inderdaad verschenen juist op dat oogenblik bij een der twee groote deuren, die van de zaal toegang tot de gang gaven een tweetal mannen, reeds op het eerste gezicht kenbaar als vreemdelingen, niet alleen door hun kleeding, maar ook door hun donkerbruine gelaatskleur.

Beiden waren gehuld in een soort overkleed van de fijnste sneeuw witte zijde, en droegen op het gitzwarte, sluike haar een fraai gebonden hoofddoek van dezelfde stof.

Er viel geen oogenblik aan te twijfelen of daareven waren Omar Toekan en zijn broeder Djalil binnen getreden.

En onmiddellijk van hun persoon moest de blik wel gaan naar den prachtigen safier van buitengewone grootte, die glansde en fonkelde aan de voorzijde van den tulband, dien de grootste der beide mannen droeg, die dus waarschijnlijk prins Omar was.

En prinselijk was hij zeker, zelfs voor een Oosterling! Hij bewoog zich met vorstelijken gracie, en zijn minste gebaren waren sierlijk.

Hij bleef een oogenblik glimlachend staan bij de deur, en tusschen het gegroes van zijn pikzwarten baard en zijn kevel blikkerden zijn witte tanden.

Het was duidelijk te zien dat de plotseling ingetreden stilte en de verwondering van het publiek hem genoeg deden.

Hij sprak op zachten toon haastig in een volkomen vreemde taal eenige woorden tot zijn broeder, die een weinig verlegen naast hem was blijven staan, en toen gingen beiden langzaam met hoog opgericht hoofd de zaal in, nu en dan vol bewondering stilstaande of luid lachende bij het zien van een buitensporig costuum.

De beide prinsen schenen geen gevolg te hebben.

Laat het aanstonds gezegd zijn, dat slechts zeer weinigen in die groote zaal dadelijk begrepen wie die twee mannen in witte zijde waren — en dat waren de zes detectives, de kleine Coleen en misschien nog enkelen, die van de zaak afwisten.

Maar alle anderen geloofden stellig, te doen te hebben met uitstekend vermomde journalisten, die hun rol prachtig speelden.

Die meening moest echter spoedig plaats maken voor een ander, toen de feestgangers bemerkten dat geen enkele Londenaar in staat zou zijn, deze twee prinsen in edele gracie en hoogmoedige sierlijkheid te evenaren!

Maar daar was in de allereerste plaats de fonkelende safier! Het was eenvoudig ondenkbaar, dat welke journalist dan ook, hoe goed hij ook werd betaald in staat zou zijn, zich zulk een juweel aan te schaffen! Want dat de steen echt was — zelfs de leek kon er niet aan twijfelen!

De bewondering veranderde dus al heel spoedig in verwondering, maar Coleen zorgde voor een zeer spoedige verspreiding van het bericht dat zij zooeven uit den mond van Poole had vernomen.

Het was een feestavond, concurrentie werd hier niet geduld, en het bericht was voor iedereen!

Zoo wist dus binnen tien minuten die heele zaal dat daareven Prins Omar Toekan en prins Djalil zijn broeder, neven van Koning Foead de feestzaal ware binnen getreden.

Maar daarbij bleef het niet.

Want ternauwernood had het totaal overbluffte bestuur gelegenheid gevonden, zich althans gedeeltelijk te formeeren, nadat de leden uit alle hoeken van de drie zalen waren bijeengeschreeuwd, en ternauwernood had de voorzitter, een lange, en zeer bijziende heer, een korte toespraak beëindigd, of het bericht deed de ronde, dat zooeven Lady Armstrong met bijna haar geheele familie was binnen getreden!

Dat was een zaak van geen gering gewicht, want mylady was niet alleen buitengewoon rijk, maar ze was Peerresse en had dus recht op een zetel in het Hoogerhuis, en bovendien was zij de echtgenoot van een der grootste aandeelhouders, zoo niet den grootste, van de combinatie, die tien of twaalf van de meest invloedrijke Engelsche dagbladen bezit.

Mylady was op dat tijdstip drie en zestig jaar, hetgeen haar volstrekt niet belette zich te kleeden als een meisje van achttien, met uiterst korte rokjes, kort geknipte haren, goud lederen schoentjes, en rood geverfde lippen.

Naast haar bevond zich haar oudste dochter, gravin Lamartine, en aan haar andere zijde schreed mevrouw Priscotti, de echtgenoot van een theevorst, die eveneens betrokken was bij de exploitatie van een tweetal groote dagbladen.

Dan was er voorts nog een nicht, met haar echtgenoot, een heer met een onbeduidend uiterlijk, en die een post bekleedde op een der ministeries, en een knaap van een jaar of vijftien met een brutaal, hoogmoedig gezicht, hetgeen waarschijnlijk noodig was, om zijn verlegenheid te verbergen, over het feit, dat hij voor het eerst een lange broek droeg.

Wat het eerst opviel bij deze gansche, hoofdzakelijk vrouwelijk karavaan, was de overstelpende overvloed van juweelen, waarmede zij zich behangen had.

Vooraf Lady Armstrong straalde letterlijk.

— Een berg van licht! spotte Coleen onmiddellijk, nadat zij de indrukwekkende, invloedrijke dame had zien binnen stappen.

— En allemaal van ons zweet en bloed! fluisterde venijnig een vrouwelijke collega naast haar.

— Zeg dat niet, lieve kind! Al werkten honderd van ons als Koelies een vol jaar lang, dan konden wij toch nog niet bijeen pennen, wat die amazone daar alleen maar in haar rechter oor draagt — dat overigens te groot is, het spijt me dat ik het moet zeggen. Ach, had ik toch maar een van die heerlijke robijnen, waarmee zij daar pronkt!

— Vraag er haar om! zeide haar collega schamper.

— Beste kind, je kon evengoed aan een kaartjesautomaat op een station vragen om goudstukken te spuwen! Gul is ze niet, onze dierbare Lady! En ieder jaar verschijnt ze op ons bal, quasie moederlijk, beschermend, als de lieve fee, die over ons arme pennelikkertjes waakt!

— Een fee met een onderkin! zei de collega haatdragend.

— Twee onderkinnen! Maar wat doet het er toe? Straks zul je onze knapste jongens om haar heen zien draaien, pluimstrijkend en pootjes geven, want om derwille van de smeer likt de kat de kandeleer. Je weet immers dat ze haar man om haar vinger windt?

— Bedoel je dien vinger met de vijf ringen eraan?

— Neen, kindlief, de pink! Dat is de eenige die onberingd is? Kom haast je, en schaar je onder haar gevolg, want bij Lady Armstrong geldt juist hetzelfde wat ten hove gangbaar is: het is nog beter, met een boos oog te worden aangezien, dan in het geheel niet gezien te worden!

— Ze kan mij niets doen! zeide de collega schouderophalend. Mijn blad wordt niet door haar man gecontroleerd!

— Zeg dat niet te hard! Wat vandaag niet is, dat kan morgen gebeuren! En dat gaat vooral op bij de pers.

— Waarom komen die mensen ons hier de oogen uitsteken, dat wil ik maar weten! hernam de collega weer, en zij liet haar smalle vingers glijden over haar boezem, waarop geen andere versiering te bespeuren vieldan een klein gouden medaillon aan een fijn kettinkje.

Haar stem had bitter geklonken en haar oogen keken duister en bijna met haat naar die oude vrouw, die niet mooi was, niet meer geschikt om juweelen te dragen, en die daar met een grootoortuin beladen was.

Maar de optimistische Coleen haalde haar mooie schoudertjes op, en zei:

— Dat is nu eenmaal zoo hun gebruik! Wij moeten goed voelen dat wij de slaafjes zijn, de koelies, en zij de oppermachtigen, de bonzen, de Satrapen! Maar ik laat me niet zoo gauw intimideeren kindlief! Straks vlieg ik op hen toe, op dien schitterenden troep, en ga ze interviewen! En dien knappen, bruinen snuiter met zijn prachtige safier neem ik ook bij den kop! Je zult zien, dat deze avond mij nog promotie brengt!

— Ik wilde dat ik de zaken zoo luchtig kon opvatten als jij, Coleen, zeide het kleine, zwarte magere meisje weer. Maar dat kan ik niet, ik zie alleen maar de oogverblindende pracht van die — die snobs!

— Wees voorzichtig, praat niet te hard! Als iemand van den troep je hoort, leg je eruit, wie je ook bent, en je krijgt hier in Londen tenminste nooit weer een baantje, althans niet aan een krant, want dan kom je op de zwarte lijst te staan! En nu vaarwel, edele maagd — ik snel ten strijde!

Lord Lister kwam, zag en..... stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK III.

WAAR DE SAFIER VERDWIJNT.

Zooals gezegd, er was even wat concernatie ontstaan door het plotselinge binnentreden van de Armstrongs — de „Armstrongbende” zooals alle leden van deze familie, van den bloede en aangetrouwd, zeer oneerbiedig maar altijd ook zeer zacht, door de journalisten werden genoemd.

De detectives waren een oogenblik van de wijs gebracht, en wisten blijkbaar niet meer goed wat zij nu doen moesten.

Op de komst van Lady Armstrong en haar bloedverwanten immers hadden zij niet gerekend.

Zij raadpleegden elkander haastig met den blik, en fluisterden toen even onder elkander.

En de uitslag van die korte beraadslaging was de volgende: Men had hun wel speciaal opgedragen, om op Prins Oman te letten, maar niet, om zich te bemoeien met de Armstrongs. Hun plicht schreef dus voor, den bruinen prins niet uit het oog te verliezen, en dat was de hoofdzaak.

Een hunner werd echter afgevaardigd om een oog in het zeil te houden in de burt van Mylady. Vijf politiemannen waren immers ruimschoots voldoende, den prins te bewaken.

Nadat Mylady eenigen tijd had genoten van den indruk, dien haar verschijning maakte, zocht haar blik ongeduldig rond, en haar lippen werden op elkaar geperst.

Het duurde haar blijkbaar te lang, alvorens er een lid van het bestuur kwam opdagen, om haar hulde te betuigen.

Juist wilde zij een scherp woord uiten, toen Harols Snipe kwam opdagen, rood, dik en bezweet, en blijkbaar zeer verschrikt, dat hij Mylady bijna tien seconden had laten wachten.

Zoodra hij voor haar stond begon hij te buigen zoo diep zijn corpulentie dit veroorloofde, en begon:

— Mylady — een charmante verrassing — zijn allen buitengewoon vereerd door Uw komst — hadden dit niet durven verwachten — neemt U plaats, wat ik U bidden mag — neen, wacht, ik zal U zelf naar een goede plaats brengen — de dames zullen natuurlijk dansen —

ben zeer verheugd, deze gelegenheid te kunnen aangrijpen om U in kennis te brengen met bijzonder merkwaardig man — bijzonder! Prins van den bloede, hoewel bruin — koffiebruin — om niet te zeggen stroopbruin! Hadden hem niet verwacht, maar hij is natuurlijk welkom — spreekt vanzelf — neef van Zijne Majesteit, Koning Foead — —

Mylady hief ongeduldig haar magere, gele hand op, die zwaar woog van ringen en viel hem in de rede:

— Beste Snipe — wanneer zul je je afleeren, zoo te ratelen? Je haalt alles door elkaar, en ik begrijp er niet de helft van! Breng mij naar een goede plaats, want ik wil een kwartier hier blijven.

Dat vooruitzicht scheen Harold Snipe tot verrukking te brengen, hetgeen hij uitdrukte door met zijn oogen te rollen, ze vervolgens ten hemel te slaan, alsof hij dien wilde danken voor zooveel geluk, en ze tenslotte heelemaal dicht te knijpen als een jonge poes die voor het eerst een tukje gaat doen in de zon.

— U krijgt de eereplaats vlak bij de muziek —

— Bij dien verschrikkelijken troep? Lieve hemel neen! riep mylady vol afschuw.

— Zoover mogelijk van de muziek af! verbeterde de ijverige voorzitter onmiddellijk. U zult ze daar nauwelijks kunnen hooren.

Hij bood Mylady galant den arm, hetgeen niet zoo gemakkelijk was, want zij stak op zijn minst twee hoofden boven hem uit, maar niemand zou gewaagd hebben, te lachen bij den doortocht van dit zonderlinge paar, tenminste niet overluid, en niet zichtbaar.

Er vormde zich een soort van geul door de dansende menigte, en daardoor schreden de Armstrongs naar de overzijde van de zaal, zooals eertijds droogvoets de Israëlieten schreden door de Roode Zee.

Maar zij zouden den overkant toch niet bereiken, zonder incidentjes.

Want ijverige handen waren nog bezig met het gereed zetten van een half dozijn stoelen op een gunstig plekje, toen Lady Armstrong Prins Omar in het oog kreeg, en men mag gerust

zeggen, zonder overdrijving te plegen, dat zij als van den donder getroffen bleef staan.

Zij bracht haar gouden face à main voor het oog, en toen vroeg zij, zonder er zich om te bekommeren, of zij soms door anderen verstaan kon worden :

— Wie is die heer, Snipe ?

— Dat is Prins Omar Toekan, Mylady !

— Maar hij ziet er bijzonder goed uit ! prees Lady Armstrong en een zwak blosje vertoonde zich op haar wangen, waarvan alle kunstmiddelen ter wereld de rimpels niet meer hadden kunnen verwijderen. Stel hem eens aan mij voor !

Snipe verbleekte plotseling.

Hij werd daar onverhoeds in een zeer lastig parket gebracht ! Hij stamelde, zenuwachtig aan zijn zeer klein snorretje peuterend :

— Ik vraag Mylady verschooning — maar moet het eigenlijk — moet het niet omgekeerd ? Een prins — — —

In ieder geval een bruine prins ! berispte Mylady hem uit de hoogte. De neef van een Koning, die slechts Koning is bij de gratie van ons land ! Vooruit, vlug wat, als ik je verzoeken mag !

Er bleef den armen Snipe geen keus meer !

Hij ging op Prins Omar toe, die op zachten, beschaafden, eenigszins lispelenden toon, maar in voortreffelijk Engelsch stond te praten met een paar dames, en daarin blijkbaar veel behagen scheen te vinden.

Die bruine mijnheer vindt onze meisjes aardiger, dan ik eigenlijk kan toelaten ! mopperde Snipe voor zich heen. Hij schijnt mij een echte Don Juan toe !

Hij was Omar Toekan genaderd, zuchtte bescheiden, en begon :

— Uwe hoogheid moet het mij niet kwalijk nemen, als ik stoor, Mylady Armstrong, onze patronesse, verzoekt om de eer — ik bedoel, zou het zeer prijs stellen, als U haar zoudt willen toestaan, ik wil zeggen, als zij in de gelegenheid werd gesteld — kennis met U te mogen maken !

Hij vond dat hij de klip handig omzeild had, bette zijn nat voorhoofd, trok zijn boord wat verder van den rooden hals, en wachtte in spanning het antwoord af.

Dat antwoord viel nogal kort en koel uit, het luidde eenvoudig :

— Het is goed. Ik volg U !

Hij boog voor de beide teleurgestelde dames met de volmaakste gratie van een hoveling uit den tijd, toen gratie nog op prijs werd ge-

steld, en toen vergezeld hij Snipe naar Mylady, die aan het hoofd van haar kleine legerschaar op hem stond te wachten.

Mylady merkte aanstonds op dat zijn oogen niet zwart waren, zooals zij in de verte gemeend had, maar van een eigenaardige, groengrijze kleur, zooals men die ook wel aantreft bij Italianen uit het Noorden van hun land.

Maar hij was knap, buitengewoon knap, dat viel niet te ontkennen.

Het gelaat was edel gevormd, de jukbeenderen staken slechts zeer weinig vooruit, de neus had een nobelen vorm, en het gitzwarte puntbaardje was met groote zorg onderhouden en stond hem voortreffelijk.

Mylady hief langzaam de hand op, en de prins greep die, boog er zich over heen, en drukte er een kus op.

De oude dame zei met een kirrend lachje :

— Het doet mij genoegen, kennis met U te maken, prins ! Mag men vragen hoe U eigenlijk hier komt ?

— Zeer eenvoudig, Mylady — ik heb steeds veel belang gesteld in journalisten, maar vooral in feesten, waarop men verkleed verschijnt, en die men in ons land geheel niet kent. Eigenlijk heb ik mij zelf uitgenodigd, — maar deze heer is wel zoo vriendelijk geweest, mij niet weer weg te zenden !

— Lieve hemel, daar heb ik natuurlijk niet aan gedacht, riep Snipe verschrikt uit. Maar als Mylady het toestaat, dan zou ik nu gaarne — andere plichten roepen mij — ik hoop dat de kennismaking van weerszijden — — —

— Snipe, wat ik je bidden mag, hou je mond, en praat niet zulken onzin ! Ga maar gerust heen — ik hoop dat Zijne Hoogheid mij het genoegen wil doen eenigen tijd in ons midden te blijven !

Omar boog zwijgend, en toen werd hij voorgesteld aan de andere leden van de familie Armstrong.

Terwijl dit geschiedde kwam zijn broeder Djaln zich bij den groep voegen en ook hij scheen grooten indruk te maken op Mylady.

Gezamenlijk nam men plaats op de gereedgezette stoelen, van waar men het bonte gewoel in de voornaamste zaal ongestoord kon gadeslaan.

Maar men zat er nog geen minuut, of een mooi, blond en levendig meisje in de dracht van een herderinnetje van Watteau, kwam toelopen, gewapend met twee voorwerpen die al heel weinig bij haar mooi costuumpje schenen te passen — een kleine vulpen, en een even klein bloknootje.

Het was Coleen Harrison die onmiddellijk begon te ratelen :

— Ik hoop dat U het mij niet kwalijk neemt Mylady, en U ook niet, Hoogheid, maar de gelegenheid is te mooi, om ze voorbij te laten gaan. Jammer dat ik mijn kiektoestel niet bij mij heb. Wilt U mij een paar vragen toestaan ?

Mylady keek wat zuur, blijkbaar uit haar humeur omdat zij gestoord werd, en antwoordde :

— Beste juffrouw Harrison, maak het alsjeblieft zoo kort mogelijk ! Dit is een feest, en U kon wel even eens niet aan Uw beroep denken !

— Maar ik denk er juist altijd wel aan, Mylady, riep Coleen op een grappig, klagend toontje. Ik kan er heusch niets aan doen. Zegt U mij in eens, Hoogheid, is die kokkert van een safier op Uw tulband echt ?

Mylady zoowel als gravin Lamartine en mevrouw Priscott slaakten een kreet van afgrijzen en verontwaardiging, maar Omar zelf glimlachte, maakte den gouden speld los, waarmede de steen op zijn hoofddekseel bevestigd was, en reikte hem aan het meisje toe met de woorden :

— Als U verstand van edelsteenen heeft, Miss, dan kunt U zich nu zelf overtuigen. Maar als U vreest dat U geen deskundige is — misschien is er in deze zaal wel iemand, die U kan inlichten !

Coleen zag zeer goed, dat Mylady haar een woedenden blik toewierp, maar zij zette zich schrap, bekeek den prachtigen steen met groote aandacht, liet hem schitteren in het licht, en gaf hem toen terug met de woorden :

— Hij is prachtig, heerlijk mooi ! En hij is vast echt ! U moet niet boos zijn, Hoogheid, als ik er naar vroeg, want het is mijn beroep, en het komt tegenwoordig maar al te dikwijls voor, dat zelfs prinsen van den bloede namaak dragen !

En weer klonk de scherpe stem van Mylady die zeide :

— Het spijt mij, juffrouw Harrison, maar als U in Uw vak vorderingen wilt maken, dan zult U zich toch wat beter van de verschillende dingen op de hoogte moeten stellen ! Ik dacht dat het vrijwel algemeen bekend was, dat Prins Omar Toekan twee buitengewoon fraaie, en volmaakt eendere safieren heeft bezeten, waarvan er omstreeks een jaar geleden helaas een werd gestolen ! Is het niet zoo, Hoogheid ?

— Zoo is het, Mylady ! antwoordde de prins met een melancholischen glimlach, terwijl hij

door zijn broeder den prachtigen steen weer op zijn tulband liet bevestigen. Dat verlies heeft mij zeer veel leed gedaan, maar ik hoop nog steeds, den gestolen steen terug te krijgen. Hij is bijna onverkoopbaar, dunkt mij, al was het slechts door zijn buitengewone grootte.

— Daar heb ik niets van geweten ! stamelde de arme Coleen bloedrood. Ik ga morgen dadelijk een studie maken van safieren !

— Doet U dat, juffrouw Harrison, dan kunt U wat beter beslagen ten ijs komen.

En Mylady liet deze woorden vergezeld gaan van een Koninklijk gebaar, dat aan duidelijkheid niets te wenschen overliet.

En mistroostig stak Coleen het nuttelooze bloknootje maar weer op, en ging heen, na een diepe buiging te hebben gemaakt.

— Een zeer bekoorlijk meisje ! prees Omar, het aardige figuurtje volgend met zijn donkere oogen.

— Een gans ! verklaarde Mylady kortaf. Een meisje dat geen manieren kent. En die onwetendheid betreffende Uwe juweelen ! A propos, Prins — mag ik vragen of gij al gesoupeerd hebt ?

— Neen, Mylady ! Djalín en ik zijn nog niet lang hier, en wij hebben nog niet aan voedsel gedacht. Het spreekt van zelf, dat wij er nu minder dan ooit aan kunnen denken !

En Zijne Hoogheid liet deze woorden vergezeld gaan van een blik, die weder een vlamrood blosje deed opstijgen in de vale wangen van Lady Armstrong.

Zij zeide, haar hand op zijn arm leggend :

— Dan moeten gij en Uw broeder ons het genoegen doen, met ons te soupeeren, prins ! Deze jaarlijksche feesten van onze menschen staan er voor bekend, dat men er uitmuntend serveert. En er is een afzonderlijke, intieme souperzaal.

De beide prinsen bogen ; allen stonden op, en het geheele gezelschap begaf zich, terwijl men ruim baan maakte, alsof het den doortocht van den Koning met zijn gevolg gold, naar de eetzaal, die eenige treden hooger gelegen was dan de danszaal, en waar een groot aantal met fijn damast gedekte tafeltjes stonden.

De zaal was met schotten in afzonderlijke vakken verdeeld, en Mylady keek zoekend rond, en liep toen op haar magere, verre van rechte beenen vlug toe op een tafel aan het eind van de zaal, waaromheen vijf stoelen gerangschikt waren.

Op haar bevelenden toon zeide zij tot den knaap, die nog geen enkel woord gezegd had :

— Jij zult nog wel geen trek hebben in eten, Henry, en je bent lastig. Ga maar wat dansen met onze mensen.

„Onze mensen” was blijkbaar de gangbare uitdrukking onder de Armstrongs, om de dames en heeren van de pers aan te duiden, want de jongen vroeg niet verder, haalde lusteloos zijn smalle schouders op, en slenterde weg.

Djalín had reeds een kellner gewenkt, en men stelde het uitmuntende souper samen, dat reeds een oogenblik daarna geurig en smakelijk op de tafel geplaatst werd.

Daarop trok de kellner zich bescheiden terug, en het souper nam een aanvang. Intusschen werd er daarbinnen lustig op los gedanst, en geen van „onze mensen” scheen nog lust te gevoelen, dit opwindend vermaak prijs te geven voor een plaats aan een der souper tafels.

Het kon slechts weinige minuten van middernacht af zijn, en men begon zich algemeen reeds te verbazen over den langen duur van het verblijf van Lady Armstrong, en ondeugende opmerkingen te maken, over de aantrekkingskracht van Prins Omar Toekan, toen deze zelf plotseling op den drempel van de gangdeur verscheen, en naar iemand scheen te zoeken. Voor zoover dat voor iemand met een bruine gelaatskleur mogelijk was hij zeer bleek, en hij scheen aan een groote opwinding en woede ten prooi.

Zijn stem had een scherpe klank toen hij boven het geluid van het orkest uitriep:

— De detectives! Waar zijn de ezels? Ik ben bestolen — mijn safier is verdwenen!

Ofschoon niemand dit bevolen had, zweeg de muziek onmiddellijk, en het dansen hielp op, eerst in de onmiddellijke nabijheid van den prins geleidelijk voortgaande tot in de verste hoeken van de zaal, zooals de golven van de branding uitvloeien over het strand.

Het was zoo stil dat men de snelle ademhaling van een paar vermoeide dansers duidelijk kon hooren.

Iedereen keek naar den prins.

Zijn tulband was van voren gescheurd, en de prachtige safier was verdwenen.

Zijne Hoogheid keek met wilde bliken om zich heen, en vervolgde heesch:

— Zooeven ben ik in een der gangen plotseling aangerand op een duistere plek, door een man dien ik niet herkend heb, en die met een enkele greep mijn steen wegrukte, terwijl hij mij met de andere in het gelaat beukte! Waar zijn de detectives, die mij hadden moeten beschermen?

Er baanden zich al een paar mannen met bleeke gezichten een weg door de zaal, en een hunner begon stotterend:

— Het is onze schuld niet, Hoogheid! Waarlijk niet! Wij hadden ons opgesteld bij de deur naar de eetzaal en keken voortdurend naar U, maar Lady Armstrong zond haar oudste dochter naar ons toe, en beval ons heen te gaan. Zij zei dat wij overbodig en lastig waren. Wij mochten na een half uur weer terug komen, zeide zij. Zoolang zon het souper zeker duren. Wij konden immers niet weten dat U de souperzaal door de gangdeur zoudt hebben verlaten?

— Ik heb dat nu eenmaal wel gedaan, en het is mij noodlottig geworden! riep Omar op bitteren toon. Mijn auto, onmiddellijk! Djalín wij gaan! Je ziet nu wel hoe bitter weinig nut het heeft aan de Londensche politie om bescherming te vragen! Maar ik zal haar aansprakelijk stellen!

Djalín was zeer verschrikt eveneens komen opdagen, en hij riep nu uit:

— Ik heb den kerel niet meer kunnen inhalen, broeder! Maar mij dunkt dat hij het huis niet verlaten kan hebben!

— Dan is er nog niet alles verloren! schreeuwde de detective opgewonden. Niemand mag deze zaal verlaten, om te beginnen! Kom mede, Hicks, dan zullen wij een onderzoek doen. Roep de anderen. Ik zal telefoneeren om manschappen. De portier moet gewaarschuwd worden, en mag niemand het huis uit laten gaan. Hoogheid, het spijt ons meer dan wij zeggen kunnen —

— Het is goed! viel Omar Toekan hem heftig in de rede. Kom, Djalín! Wij wachten berichten in ons hotel.

En met die woorden sloeg hij den arm om den schouder van zijn broeder en verdween uit de feestzaal, zonder nog iemand met een blik te verwaardigen.

De vier detectives waren onmiddellijk in de weer om de noodige maatregelen te nemen. Het bestuur van de feestvierende vereeniging werd er voor aansprakelijk gesteld, dat niemand de zaal verliet, voor zoover mogelijk, en toen snelden twee hunner de treden op naar de souperzaal.

Slechts weinige tafeltjes waren bezet en aan het verste, een paar meters verwijderd van de zijdeur, waardoor prins Omar te onzaliger ure de zaal had verlaten, zat de geheele familie Armstrong nog rustig te souperen, alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Blijkbaar hadden zij niets gemerkt van de plotselinge ingetreden stilte in de feestzaal, in tegenstelling met een

twintigtal andere soupeerders, die dicht bij de groote doorgangen hadden gezeten, en met hun servet in de hand verbaasd waren komen zien, wat die stilte te beduiden had.

De beide detectives liepen regelrecht op het tafeltje toe, en een hunner begon hakkelend :

— Het spijt mij, Mylady, dat wij U moeten lastig vallen, maar er is zoeven een groot ongeluk gebeurd met Uw gast. Zijne Hoogheid Prins Omar — — —

Hij hield midden in den zin op, en keek met de grootste verbazing naar Lady Armstrong, die zelfs niet had opgezien, en onbewegelijk was blijven zitten, alsof haar de zaak niets aangang.

— Mylady de safier van den prins is gestolen, en — — —

Toen hield de man weer op, en stiet een doffen schreeuw uit van verbazing en schrik. Er moest iets heel ernstigs met Mylady gebeurd zijn, want zij bleef nog altijd stijf als een paal zitten, recht voor zich uitstarend, als een panopticumbeeld, met haar vork in de eene hand, de pink stijf overeind, en haar andere hand naast het half leeggegeten bord gespreid.

De blikken van den detective bleven voor een oogenblik op die gele rimpelige hand gevestigd, en zijn oogen werden zoo groot als stuiters.

Want die magere vingers, die hij overladen wist met ringen, waren daarvan op dit oogenblik even ontbloot als zijn eigen !

Toen zag hij dan ook, de kleine, diamanten diadeem uit het rosgeverfde haar verdwenen

was, het parelsnoer van den schralen hals, de armbanden van de dunne polsen, de prachtige steenen uit de ooren, die de ondeugende Coleen zelf „te lang” had geoordeeld.

Hij wendde langzaam zijn bleek gezicht naar zijn collega, die zelf roerloos stond toe te zien, en stamelde als verpletterd :

— Uitgeplunderd ! van top tot teen leeggehaald ! En niet alleen zij, maar ook haar dochter !

— En ze bewegen zich niet ! Goede hemel, ze zullen toch niet dood zijn ?

— Dood ? Praat geen onzin ! Ze slapen alleen maar ! Maar het zal kunst zijn, om ze wakker te krijgen ! Nu, daar zit wat voor ons op, Brown !

— Maar — maar — begon Brown te stotteren, dat kan toch niemand anders gedaan hebben dan — die Omar zelf !

— Ben jij daar zoo zeker van ? Het kan gebeurd zijn terwijl hij weg was !

— Maar zijn broeder zat er dan toch bij ! Die zou toch wel gewaarschuwd hebben, geschreeuwd, als er iets bijzonders met de dames gebeurd was ?

— Maar als je gelijk had, Brown, dan zou die prins heelemaal niet zelf bestolen zijn, dan was die safier misschien niet eens echt, dan waren die prins en zijn broer evenmin echt, dan — —

De arme politiemann kon den zin niet beëindigen, maar woelde woest met beide handen door zijn haren, en zeide een zeer leelijk krachtwoord tot den doodelijk ontstelden Harold Snipe, die zoeven het trapje was opgestruikeld, en vroeg „wat er gaande was !”

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK IV.

DE WANHOOP VAN MIJNHEER BAXTER.

Het is onmogelijk, zelfs maar bij benadering de wanhoop te beschrijven van mijnheer Baxter, die zich juist ter ruste wilde begeven, en zich reeds gestoken had in zijn flanellen pyama, toen omstreeks half een in den nacht de telefoon in zijn slaapkamer hem deed opschrikken door haar schrillen roep.

Vijf minuten later wist hij met volkomen zekerheid, dat zijn borst voorloopig wel niet gesierd zou worden met een orde van „De Ster van het Oosten” of van „De Stervende Zwaan” of van „De Rijzende Zon”. Hij liet zich kreunend op een stoel neerzakken, en hij moest even tot zich zelf komen voor hij kon antwoorden :

— Hicks, die zaak moet grondig onderzocht worden ! Tot het bittere einde ! In staat van volkomen verstijving, zeg je ? En dat Lady Armstrong, die zooveel aanhangers heeft in het Lagerhuis, en die 'n deel van de pers controleert ! Het is om dol te worden ! En al haar juweelen weg ? Haar dochter ook ? Het noodlot behandelt mij wel wreed ! Een nauwgezet onderzoek, hoor je ? Spaar geen moeite of tijd ! Haal desnoods geheel Scotland Yard uit bed — tot aan den rang van inspecteur, wel te verstaan. Ik zelf ga nu slapen — ofschoon ik bang ben dat er van slaap niet veel zal komen, Hicks — neen, niet veel ! Morgen ochtend moet ik onmiddellijk rapport hebben — en geve de hemel, dat de zaak dan is opgehelderd, en die arme Lady Armstrong weer in het bezit is gesteld van haar juweelen ! Wat praat je van een valschen Omar Toekan, Hicks ? Ik heb een briefje van hem in mijn bezit ! En denk je dat een dief met een safier ter waarde van twaalf duizend pond sterling op zijn pet loopt, zijn muts, of hoe zoo'n ding heet ? Nu, volg dan ook dat

spoor, Hicks ! Doe je best, Hicks !

Met een wanhopig gebaar hing mijnheer Baxter de telefoon weer op den haak en zocht zijn bed op.

En de ellende van dezen nieuwen tegenslag zou hem stellig ook een groot deel van den nacht uit den slaap hebben gehouden, als niet een half dozijn Whisky Soda's gezorgd hadden voor een soort van tegengift, dat hem althans nog eenige uren deed slapen.

Den volgenden morgen echter was zijn humeur afgrijselijk slecht, toen hij opstond, vroeger dan gewoonlijk, zich haastig kleeedde, ontbeet, zijn huishoudster uitschold, en naar Scotland Yard reed in de politieauto, die hij had ltaten voorkomen.

Niet zoodra was hij zijn kantoor binnen getreden, of hij vroeg norsch aan zijn secretaris, zonder hem zelfs te groeten :

— Iets nieuws, Marholm ?

— Goeden morgen chef ! zeide de kleine, magere secretaris beleefd. U heeft het natuurlijk over den safier ? Er is in zooverre iets nieuws, dat Omar Toekan gisteren geen voet in Londen heeft gehad, evenmin als zijn broeder Djalín. Daaruit vloeit voort, zou ik zeggen, dat de twee mannen die gisteren op het bal van de pers waren alles kunnen zijn geweest wat zij willen, maar heel zeker geen neven van koning Foead !

Het bleef even stil in het vertrek, en men hoorde niets anders dan het trommelen van Baxters vingers op het blad van zijn schrijftafel.

Het was duidelijk aan zijn gelaat te zien, dat hij zijn hersens tot het uiterste inspande, en Marholm volgde met zijn kleine, onderzoekende muizenoogen aandachtig ale veranderingen op

het breede, vleezige gelaat van zijnen chef.

Deze barstte tenslotte uit, met een laatsten, heftigen vuistslag:

— Dan is natuurlijk dat briefje valsch geweest?

— Daaraan valt niet te twifelen, chef.

— En het doel van de kerels was, de aandacht van de detectives tot zich te trekken, om des te gemakkelijker hun slag te slaan met de Armstrongs!

Marholm krabde zich op zijn reeds kaal wordend hoofd, legde toen een vinger naast zijn grooten, scherpen neus, zoodat hij er uitzag als een Marabou die in diep gepeins op één poot staat, en zeide toen langzaam:

— Het is mogelijk, Chef — maar hier hapert toch iets!

— Wat hapert er dan voor den drommel?

— Hoe wisten die twee mannen zoo zeker dat de Armstrongs zouden komen?

— Omdat zij geen bal van de pers overslaan, uilskuiken! En dan dragen zij steeds hun geheele vracht diamanten, — dat de duivel hen hale!

— Ik ben bezig aan een rapport over de zaak — moet die laatste opmerking van U er ook in.

Baxter wierp zijnen secretaris een duisteren blik toe, en verklaarde toen:

— Ik zou je aanraden, Marholm, geen grapjes te maken. Ik ben niet in de stemming. Er zal heel wat te doen zijn, denk ik!

Dit laatste had Baxter zeer goed ingezien, want het woord had nog nauwelijks zijn mond verlaten, of de telefoon rinkelde, en hij kreeg te doen met een Lord Armstrong, die letterlijk door het dollen heen was, en bij hoog en laag verzekerde, dat hij de politie aansprakelijk zou stellen, wanneer de aan zijn vrouw en dochters ontstolen juweelen niet binnen vier dagen ter plaatse waren, en de daders waren gevonden.

Mylady was pas zoeven uit hare verstijving ontwaakt, en klaagde nu over barstende hoofdpijn. Van zijn beide gehuwde dochters kwamen dezelfde berichten in.

Het drietal lag thans nog in het ziekenhuis, en Zijne Lordschap noodigde mijnheer Baxter uit, zoodra zijn drukke bezigheden hem dit veroorloofden, persoonlijk in oogenschouw te komen nemen, wat de gevolgen waren van de nalatigheid, het gebrek aan ijver, om niet te zeggen de ezelachtigheid van de Londensche politie.

Mijnheer Baxter slikte dit alles gewillig, en deed de toezegging, dat hij hemel en aarde zou bewegen, om de daders zoowel als de juweelen te vinden.

Nauwelijks was dit gesprek afgelopen, en had Baxter zich uitgeput weer in zijn stoel laten vallen, of inspecteur Drexler en detective Hicks traden bijna tegelijkertijd binnen, om rapport uit te brengen.

En mijnheer Baxter luisterde, onbeweeglijk en somber als de Sfinx naar het volgende:

— Van de daders was nog niet het geringste spoor te ontdekken. Zij hadden het huis langs den gewonen uitgang verlaten, en waren zeer waarschijnlijk in hun eigen auto weggereden, want geen enkele taxi-chauffeur uit die wijk of van een der omringende standplaatsen had twee heeren met een bruine gelaatskleur en witte kleederen vervoerd.

Men had reeds onderzoek gedaan bij honderden kamerverhuurders en hoteleigenaren, maar niemand had twee verdachte vreemdelingen gehuisvest, en nergens werden de twee mannen vermist — want het was wel duidelijk, dat de twee schrandere dieven met hun buit de wijk hadden genomen, zeer waarschijnlijk naar het buitenland.

Dit laatste echter zou hun niet zoo gemakkelijk vallen, want natuurlijk was onmiddellijk naar alle stations van Londen geseind om nauwkeurig toezicht te houden op alle vertrekkende reizigers.

Het zou echter een wanhopige moeilijke zaak zijn, want het stond nu wel vast dat men hier te doen had met twee buitengewoon bekwame langvingers, die zich vermomd hadden, en die blank waren van gelaatskleur en naar aller waarschijnlijkheid baardloos!

Hoe moest men die terugvinden onder de duizenden vreemdelingen, die iederen dag van Londensche stations vertrekken?

Baxter had de beide mannen tot het einde laten uitspreken, dacht na, en zei toen:

— Het heette, dat die nagemaakte Omar zelf op een duistere plek van de gang beroofd was van zijn safier. Dat was natuurlijk maar een smoes, en die safier is van glas geweest!

— Pardon chef, dat is juist het zonderlinge — die safier was volkomen echt, daaraan valt niet te twifelen! zeide Inspecteur Drexler. Ik heb zoeven mejuffrouw Harrison van de Times bij me gehad, die verklaarde, absolnüt zeker te zijn, dat de safier echt was. Zij heeft het voorwerp in de hand mogen houden, en zij blijft pertinent bij haar verklaring. Maar ook Lady Armstrong zelf verklaart bij hoog en laag dat de steen echt was — en men kan haar toch onmogelijk deskundigheid op dit gebied ontzeggen! Ook haar dochter heeft den steen van

nabij mogen zien, en durfde er een eed op doen, dat hij volkomen echt is! Sterker nog, zij verklaart met de grootste beslistheid dat alleen Omar Toekan een safier van die grootte en van dien vorm bezit — of liever bezeten heeft, want oorspronkelijk had hij er twee van, die bij elkander behoorden.

— Dat doet de deur dicht! Een juweelendief die rondloopt met een safierter waarde van een fortuin! brieschte Baxter.

Op dit oogenblik stond Marholm op van zijn tafeltje in den hoek, waaraan hij weer was gaan werken, en kwam naar zijn chef toe.

— Neem me niet kwalijk dat ik stoor, zei hij, en zijn levendig gelaat vertrok op een zonderlinge wijze, en kwam vol rimpeltjes. Maar ik hoorde dat van die safier. Mijne heeren, ik geloof nu een mededeeling te kunnen doen, die U misschien zal verrassen — en die de zaak voor ons nog heel wat moeilijker zal maken! Inderdaad had de dochter van Lady Armstrong volkomen gelijk — Omar Toekan heeft twee safieren bezeten, die elkander volkomen gelijk waren, en een daarvan werd hem een jaar geleden ontstolen op een even schrandere als stoutmoedige wijze. De dader is nooit gevat, maar ik moet U zeggen, dat het onderzoek een bepaalden kant uitging, in de richting van een zekeren avonturier, dien wij allen maar al te goed kennen — helaas alleen van hooren zeggen!

Het bleef een korte wijle doodstil, en toen kwam de naam met moeite over de lippen van mijnheer Baxter, die kreunend stotterde:

— John Raffles — de onvindbare!

— Niemand anders, chef, hernam Marholm. Het is buiten kijf, dat Raffles in het bezit is van een der safieren

— Maar voor den duivel, als dat zoo is — waarom is dan geen van de detectives op het denkbeeld gekomen dat die bedrieger van gisterenavond die den vermisten safier droeg niemand anders kon zijn dan die driewerf vermaledeide, die tienwerf....

Mijnheer Baxter stikte bijna. Hij kon onmogelijk verder spreken. Maar Marholm zei rustig:

— Chef, er waren twee safieren! De prins had er nog altijd een, en wie zou op het denkbeeld komen, dat zelfs een Raffles de onbeschaamdheid zou hebben, zich na zulk een korten tijd in het openbaar met een gestolen safier van zulk een opvallende grootte en gedaante te vertoonen?

Baxter zei niets. Hij zat daar met het hoofd

op de borst, en zijn dubbele onderkin werd duidelijk zichtbaar.

Eindelijk kon hij er met moeite uitbrengen:

— Doe alles wat maar mogelijk is, om deze zaak op te helderen. Let niet op het geld. Van geld gesproken — op welk bedrag worden de gestolen juweelen van de Armstrongs geschat?

— Volgens een ruwe, en waarschijnlijk te lage raming op 85.000 pond, chef! antwoordde Drexler. Oorspronkelijk zijn ze veel duurder geweest.

— Vijf-en-tachtig duizend pond! herhaalde Baxter stamelend, alsof hij uit een nachtmerrie ontwaakte. Wil Lord Armstrong een belooning uitloven?

— Hij heeft honderd pond uitgelooft, voor aanwijzingen die tot arrestatie leiden van den dief, en nog eens honderd, als de juweelen ongeschonden worden teruggevonden!

— Reusachtig bedrag! zeide Marholm spottend. Maar ik vrees, te moeten gelooven, dat hij zelfs dat belachelijke sommetje niet uit zijn brandkast zal behoeven te nemen — althans niet voor deze zaak.

Op dit oogenblik werd de deur geopend, en een agent kwam melden:

— Een dame om mijnheer Baxter te spreken!

— Wegsturen! zeide de chef norsch, die anders nog wel eens eerst naar het uiterlijk en den ouderdom van de bezoeker placht te informeeren.

— Maar zij komt in de zaak Armstrong chef, zeide de agent. Zij zegt dat zij zeer belangrijke mededeelingen heeft te doen, die wel eens tot arrestatie zouden kunnen leiden.

Dat werkte electriseerend!

Allen keken den agent aan, en Baxter kwam met een hoogroode kleur overeind, en vroeg nu:

— Wat is dat voor een dame? Hoe ziet ze er uit?

— Het is eigenlijk niet heelemaal een dame, chef, maar meer een — hoe zal ik zeggen — een dametje! Een juffie, zou U kunnen zeggen, Erg fijn gekleed, daar niet van, maar met veel poeier en nog meer parfums! Maar als ik het zeggen mag — ze ziet er verduiveld goed uit!

— Heeft ze haar naam genoemd?

— Daar vroeg ik naar, en zij zei, dat het er niet op aankwam, en dat zij U haar naam desnoods wel zelf zou zeggen. Zij weet waar die vent van gisteren uithangt!

Dat was natuurlijk genoeg!

Mijnheer Baxter beefde letterlijk van het hoofd tot de voeten toen hij beval:

— Onmiddellijk binnen laten ! Drexler, blijf in de buurt, want ik zal je misschien aanstonds noodig hebben. Kies vast een paar van je sterkste agenten, en neem er liever tien dan zes ! Laat die dame binnen, agent !

Drexler en Hicks verlieten haastig het vertrek, en een oogenblik later trad daar een nog jonge vrouw binnen. Baxter had teveel verstand van vrouwen om niet aanstonds te zien dat de agent in zijn eenigszins vage omschrijving juist bijzonder duidelijk was geweest. Het was geen dame, maar een dametje.

Zij had een heel knap gezicht, maar dat was sterk opgemaakt, een pagekopje, met wat al te sterk krullend en wat al te rosblond haar, bijgeteekende wenkbrauwen, karmijnroode lippen, en met kool aangezette wimpers, terwijl de bovenste oogleden blauw waren gemaakt, om de blauwe oogen des te meer te doen schitteren, en grooter te doen lijken.

De kleederen waren ook opzichtig, maar zeker heel duur geweest, kousen van echte zijde omsloten het welgevormde been. Zij droeg fijne glacé handschoenen en in een der handen hield zij een zeer fraaie handtasch, met goud en parelmoer bewerkt. Een fluweelen kapje, met een zilveren gesp versierd, sloot het krullende haar af.

Haar bewegingen waren zeer levendig en sierlijk, toen zij recht op Baxter toeliep, zonder zelf van Marholm notitie te nemen, en begon met een hooge stem, blijkbaar haar best doende om zoo deftig mogelijk te spreken :

— Ik heb het genoeg mijnheer Baxter voor mij te zien ?

— Die ben ik, mevrouw ! Neem U plaats ! zeide Baxter met een hoffelijk uitnodigend handgebaar.

De bezoeker ging zitten, en begon dadelijk :

— Ik zal het kort maken, mijnheer Baxter, uit vrees dat ik eens berouw mocht krijgen. U zoekt naar den pleger van den diefstal van gister avond — ik weet wie hij is. U wilt hem arresteeren — ik weet ook waar hij is.

Haar gezicht had onder het spreken een harde, wraakzuchtige uitdrukking gekregen.

— Is U — bekend met dien man ? vroeg Baxter voorzichtig.

— U kunt wel in den verleden tijd spreken. Ik was zijn — zijn vriendin ! Wat er gebeurd is na gisteren nacht gaat U niets aan. Dat zijn zaken tusschen ons beiden. Maar hij heeft mij gemeen behandeld, en ik zou niet Irma Kozelef zijn, als ik mij niet zou willen wreken.

Er ging een schok door het zware lichaam van mijnheer Baxter.

Irma Kozelef — de befaamde demi-mondaine, de vrouw die relaties had gehad een zeer bekend, Fransch Staatsman, evengoed als met een Russischen bolschewiek, wiens naam bekend is tot in de uiterste uithoeken der wereld !

Maar hij bleef op zijn hoede, en zei :

— U zegt dat U den dader kent ?

— En meer dan mij lief is !

— Is het — John Raffles ?

— Dat moet U zelf maar uitvinden ! In ieder geval heeft hij zich niet zoo genoemd, toen hij mijn vriendschap zocht, de ellendeling ! En ik zou ook stellig geen woord hebben gezegd, als hij mij niet verraden en bedrogen had. Hij had mij beloofd, om mij een deel — — nu, dat doet er ook niet toe. En ik zou hier maar niet blijven kletsen, als ik U was, en liever handelend optreden, anders glipt hij U nog door de vingers ook ! U vindt hem op het oogenblik in mijn huis. U weet natuurlijk waar ik woon ?

— Ik moet U bekennen, dat ik niet heel zeker weet — begon Baxter onzeker verlegen.

— Ik weet wel waar de woning van madame Kozelef is, liet nu de scherpe stem van Marholm zich hooren. Tenminste als U niet verhuisd bent sedert verleden jaar, toen U twee weken hier heeft vertoefd.

Met een ruk wendde de vrouw hem haar gelaat toe, en zij keek niet zeer vriendelijk, toen zij zei :

— Jij schijnt een heel scherp geheugen te hebben, mijnheer — eh — dinges.

Malholm haalde de smalle schouders op, en zei langs zijn neus :

— Daarvoor ben ik politiemans ! U woonde in Woolbridge Mansions, King Albert Road.

— En daar woon ik nog ! zeide Irma Kozelef kortaf.

— En kunnen wij den bewusten daar nu vinden ? vroeg Baxter gretig.

— Nu niet ! Om half twee, dan komt hij bij mij lunchen !

— Terwijl U kwaad van elkander zijt gegaan ? vroeg Baxter weer wantrouwend.

Maar Irma haalde haar prachtige schouders op en zei minachtend :

— Geloof U soms, dat ik niet goed kan comédie spelen ? Hij vermoedt niets. Hij denkt dat ik nog altijd dol verliefd op hem ben !

Marholm had zijn pen neergelegd, en zei langzaam, de vrouw scherp aanziende :

— Neem mij niet kwalijk, mevrouw, maar wij

hooren nu voor het eerst, dat — die man, dat John Raffles zich iets laat gelegen liggen aan — de vrouwen in het algemeen en aan dames van Uw levenswandel en opvatting in het bijzonder.

Irma stond woedend op, griste haar tasch van de tafel, en riep terwijl haar oogen fonkelden:

— Jij hebt het mis, mannetje, als je denkt dat ik mij hier ongestraft laat beledigen! Danken je Irma Kozelef niet. Wat praat je van Raffles? Weet je dan zoo zeker dat hij het gedaan heeft?

— De dame heeft gelijk! kwam Baxter ongeduldig tusschen beiden, met een boozen blik op zijn secretaris. Wij hebben daaromtrent geen zekerheid.

— Maar de safier — — wierp Marholm hem tegen.

— De safier, de safier! Die kan in dien tijd al lang in andere handen zijn overgegaan! In ieder geval acht ik het mijn plicht van de waardevolle gegevens van mevrouw gebruik te maken! En U kunt er op rekenen, dat er om één uur tien van onze sterkste en flinkste agenten aanwezig zullen zijn in Woolbridge Mansions, King Albert Road! riep Baxter uit, en zijn geheele gelaat straalde, alsof hij den langgezochten avonturier reeds persoonlijk de zware hand op den schuldigen schouder had gelegd!

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK V.

DE ARRESTATIE.

Mijnheer Baxter verkeerde in een zoodanigen staat van opwinding, van het oogenblik af, dat Irma Kozelef het gebouw van Scotland Yard weer verlaten had, dat het Marholm bijna niet mogelijk viel, een verstandig woord met hem te praten.

De secretaris had eenige bedenken, en als men zijn raad had opgevolgd, dan zou de vrouw onmiddellijk op dezelfde plek gearresteerd zijn, op beschuldiging van medeplichtigheid.

Daarop had Baxter echter ironisch opgemerkt :

— En wie zou dan als lokvink moeten optreden ? Je begrijpt toch wel dat de man dadelijk argwaan zou krijgen, als die vrouw op het afgesproken uur niet thuis bleek !

— Wel, dan behoeft U niets anders te doen, dan tegen half twee zes flinke kerels in hinderlaag te leggen. Bij de huisdeur !

— Geloof jij dat zij zijn medeplichtige is, en van tevoren geweten heeft van den juweelenroof ?

— Daar geloof ik integendeel niets van, chef, als Raffles de dader was, want die heeft, zoolang hij aan den arbeid is, nog nooit een vrouw als medeplichtige gebruikt. En daarom kan ik ook niet gelooven dat hij het deed- ofschoon het mij in dat geval een raadsel is, hoe de dader aan den safier kwam !

Baxter maakte een gebaar van ongeduld, en zei, zich over zijn papieren heenbuigend :

— Ik zei zoeven al, dat Raffles den steen in den loop van een jaar zeer wel van de hand kan hebben gedaan !

— Dat zou niet voorzichtig van hem zijn geweest, chef.

— Maar hij steelt toch zulke steenen niet, om er een verzameling van aan te leggen ?

— In sommige gevallen doet hij dat juist wel ! En ik weet niet welk voorgevoel mij zegt, dat we nog zeer zonderlinge dingen met dien safier zullen beleven ! Die sluwe schelm heeft hier een plannetje voorbereid, en uitgewerkt — dat nog niet geheel aan zijn einde is — of ik weet niet meer wat John Raffles vermag ! Maar in ieder geval — de mogelijkheid bestaat dat die vrouw ons kan helpen, en ik wil wel

bekennen, dat ik niet inzie, door welke drijfveeren zij bewogen kon worden, den dader wie het dan ook is, aan ons over te leveren, als het geen wraakzucht was ! Wij zullen wel zien ! Maar wij hadden haar in elk geval moeten laten volgen, daar blijf ik bij !

En met deze woorden ging Marholm weer naar zijn hoekje, verdiepte zich in zijn werk, en sprak dien geheelen ochtend niet meer over de zaak.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de politie, in afwachting van den overval in King Albert Road niet stil zat, en haar nasporingen voortzette. Zij bezocht alle bekende helers en opkoopters van gestolen sieraden, zij loerde in de stations. Zij waakte bij de bootsteigers, maar zonder het minste gevolg.

Het spreekt van zelf dat de meeste ochtendbladen reeds een bericht behelsden betreffende den brutalen roof, waarvan de familie Armstrong het slachtoffer was geworden, en van de behendige wijze, waarop de daders gebruik hadden gemaakt van den naam en de hooge positie van twee neven van Koning Foead.

De minuten kropen traag voorbij, en de noodige voorbereidselen werden in alle stilte genomen.

Voor alle zekerheid werd een dubbelpost van twee agenten in burger niet ver van Woolbridge Mansions geplaatst.

Dit gebouw bestond oorspronkelijk uit vier afzonderlijke huizen, die echter later bij elkaar werden getrokken, en thans geven slechts twee breede deuren toegang tot het monumentale gebouw, dat verdeeld is in een tiental ruime flatwoningen, terwijl de benedenste verdieping respectievelijk door een bankgebouw en een advocatenbureau wordt ingenomen.

Deze stille agenten hadden een opdracht, onmiddellijk handelend op te treden, zoodra een verdacht persoon kwam opdagen, maar het bleek al spoedig dat er maar heel weinig menschen het huis binnen gingen en dat waren allen vaste bewoners, die de beide agenten zeer goed kenden.

Een hunner had op aandringen van Marholm een onderzoek ingesteld bij den portier.

Inderdaad bewoonde Irma Kozelef nog altijd vijf fraaie vertrekken op de tweede verdieping van het groote huis, maar zij was sinds maanden niet in Londen geweest, haar flat was gesloten, en pas gisteren was zij haar sleutel weer komen vragen aan den portier, en had haar woning eenigszins in orde laten maken door het personeel dat bij het huis behoorde.

Om half tien van diezelfde dag was zij er heel even geweest, in gezelschap van een Oosterling, met een zwart baardje, maar die Westersche kleederen droeg, met uitzondering van een witten tulband.

Zij zelve had haar prachtige, ruimen wagen bestuurd.

Deze mededeeling verraste Marholm wel een weinig.

Want daaruit bleek immers, dat de schrandere dief zijn vermomming ruim acht uren na den diefstal nog altijd niet had afgelegd, ofschoon zijn eigen veiligheid hem toch had moeten raden, ze zoo spoedig mogelijk af te leggen.

De kans bestond echter dat hij daar nog altijd geen gelegenheid voor had gehad.

Het was even voor een uur, toen er een groote patrouillewagen in snelle vaart kwam aanrijden, die op eenigen afstand van het huis stil stond.

Tien krachtig gebouwde agenten sprongen vlug van den wagen. Zij gingen haastig en bijna ongezien door de reeds geopende deur — de portier was gewaarschuwd — het huis binnen.

Onder bevel van een brigadier liepen zij dadelijk naar de flat van Irma Kozelef, die hun zelf de deur opende.

Zij scheen zenuwachtig en neerslachtig te zijn, en zei onmiddellijk :

— Ik hoop dat jullie mij niet bij het zaakje noodig hebt. Half en half heb ik er al spijt van.

— U kunt er buiten blijven, madame, zei de brigadier goedig. Maar er moet natuurlijk iemand zijn, om de deur voor hem te openen, anders krijgt hij argwaan.

— Dat kan het dienstmeisje immers wel doen! zeide Irma haastig. Als het kan zou ik hem liever niet terug zien!

Maar nu keek de brigadier een beetje bedenkelijk en zei :

— Ik ben bang dat dat toch niet zal gaan, madame! Wij hebben Uw getuigenis noodig. U moet toch constateeren, dat wij den goede te pakken hebben!

— Als het dan niet anders kan! hernam Irma zuchtend. Maar daarna wil ik er niets meer mee te doen hebben! Die ellendige bedrieger is zoo wraakzuchtig, en hij zou in staat

zijn, mij in zijn verderf mee te slepen.

De brigadier keek bedenkelijker dan ooit, en ging voort :

— Ik vrees, madame, dat U zich wel ter beschikking van de politie zult moeten houden. Zij zal wel verlangend zijn naar een paar nadere verklaringen! Maar nu wordt het tijd dat we onze maatregelen nemen.

De brigadier gaf op gedempten toon zijn bevelen, en zijn manschappen stelden zich op de gunstigste wijze op in een paar van de vertrekken, op zulk een wijze, dat de diamantendief zonder iets te vermoeden de fraaie eetkamer zou kunnen bereiken, en daar zouden zij hem heel gemakkelijk door drie deuren tegelijk op het lijf kunnen vallen.

En zoo viel er tien minuten later niets meer van die geheele legermacht te bespeuren. Het dienstmeisje dat nog geen uur in dienst was, en dien zelfden morgen was gehoord, kreeg haar instructies, voor zoover dat noodig was, om het kind niet noodeloos te verschrikken, waardoor de vrees gerechtvaardigd zou zijn, dat zij door haar angstig gezicht den slimmen schelm, die verwacht werd, ontijdig argwaan zou doen krijgen.

Wie deze dan ook zijn mocht, hij was een man van de klok, want het had nauwelijks half twee geslagen, of er werd aan de gangdeur gescheld.

Irma sprong zenuwachtig op, om dadelijk weer te gaan zitten. En het dienstmeisje ging vastberaden naar de gangdeur, opende die, en liet Omar Toekan binnen gaan.

Hij droeg een zeer goed gesneden Westersch costuum, misschien een weinig te licht van kleur, maar daarbij stak zijn bruin gelaat met de interessante trekken des te scherper af. Hij had echter geen afstand willen doen van zijn tulband, die in sierlijke vouwen om zijn hoofd gewikkeld was.

Hij knikte het dienstmeisje toe, gaf haar zijn overjas, en stapte haar toen voorbij, en dat als iemand, die de inrichting van het huis volkomen kent, en niet naar den weg behoeft te vragen.

Irma trad hem in de ruime woonkamer tegemoet, en hij kuste haar de hand. Zonder iets te zeggen, een beetje bleek, opende zij de deur naar de eetkamer, liet hem voorbijgaan, en wipte zelf haastig naar buiten, zeker om zich aanstonds uit de voeten te kunnen maken, als het noodig was.

Ternauwernood had Omar Toekan een voet in het vertrek gezet, of een barsche stem sprak :

— Komaan vriend, geen grapjes meer, want je spel is uitgespeeld. En op hetzelfde oogenblik

trad de brigadier door een tweede deur te voorschijn, op den voet gevolgd door een van zijn mannen. Ook de tweede deur opende zich, en tenslotte kwam er uit een kast ook nog een man, als een duiveltje uit een doosje.

Zij omringden aanstonds Omar Toekan, die volstrekt niet verschrikt scheen te zijn, en uit de hoogte vroeg, in erbarmelijk Engelsch :

— Wat moet die zonderlinge grap beteekene. Weet gij niet wien gij voor hebt ?

— Nu, daar mankeert wel wat aan, maar toch niet zoo heel veel ! spotte de brigadier. Zeker wel eens van John Raffles gehoord ?

— Nooit ! zeide Omar kortaf. Dit is natuurlijk een dwaze vergissing. Wees zoo goed het mij onmiddellijk te verklaren.

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden stapte de brigadier op de deur toe, waarachter Irma met kloppend hart stond te luisteren, vatte haar bij de hand, trok haar naar binnen, en zei :

— Deze dame zal wel verklaren, dat het volstrekt geen vergissing is ! Is dit de man, madame ?

— Ja, hij is het ! antwoordde Irma met vaste stem. Hij heeft de safier gestolen, en gisteren alle andere juweelen ! En laat mij nu alsjeblieft gaan !

— Je hoort het, vriend ! hernam de brigadier. En nu geen grapjes meer, en ga maar rustig mee, dat is het beste !

— Meegaan ? Waarheen ? vroeg Omar, terwijl de aderen aan zijn slapen begonnen te zwellen, en zijn oogen onheilspellend fonkelden.

— Natuurlijk naar Scotland Yard ! We zullen je niet boeien, mits je belooft om rustig mee te gaan !

— Mij boeien — mij, een prins van den bloede de neef van een Koning ! brulde Omar. Wat moet dat beteekenen, jij duivelsche boschkat ?

— Edward, als je je beter tegen mij gedragen had, als je eerlijk was geweest, dan zou ik het niet gedaan hebben ! zeide de jonge vrouw bijna huilend. Je hebt het aan je zelf te wijten.

Omar wilde iets zeggen, maar hij was er niet toe in staat, zoo zeer schenen woede en drift zich van hem te hebben meester gemaakt.

Met de uiterste krachtinspanning wist hij zich echter te beheerschen, en zei op heeschen toon, zich hoog oprichtend :

— Ik verzeker je, man, dat de Londensche politie zich dit optreden zal beklagen ! Een prins van ons land laat zich niet ongestraft beledigen. Ik zal nu medegaan, en binnen een half uur zal dit misverstand zijn opgehelderd

— en dan zal ik mijn maatregelen nemen !

De brigadier had grinnikend geluisterd, en zeide nu goedmoedig :

— Dat zullen wij dan maar afwachten, Lord Edward ! Die risico loopen we graag. En als je rustig meegaat, gebeurt er niets. Maar denk erom, dat we met ons tien zijn ! We hebben van je gehoord, en wij kennen je slimme streken.

Omar keek hem van uit de hoogte aan, mompelde iets van een vreemde taal, wendde zich naar de deur, en zeide in het voorbijgaan tot Irma :

— Wat jou beterft, jij slang — met jou heb ik nog niet afgerekend !

En toen verliet hij haastig de woning, voorafgegaan en gevolgd door agenten, zoodat iedere poging tot ontvluchting van tevoren tot mislukking gedoemd zou zijn. Irma bleef alleen achter, en had op haar beurt nog geen minuut later Wood Bridge Mansions verlaten.

De arrestant werd haastig en al weder bijna onopgemerkt naar den wachtenden patrouillewagen gebracht, die onmiddellijk heenreed.

Onderweg sprak Omar Toekan geen enkel woord, en staarde slechts zwijgend, met op elkander geknepen lippen, voor zich uit, terwijl er een dieperimpel, tusschen zijn zwarte wenkbrauwen gegroefd was.

Ruim een kwartier later stond het voertuig stil op de binnenplaats van het sombere gebouw, en de gevangene werd haastig, nog altijd met zes mannen bij zich, die hem van dichtbij omringden, naar de kamer van Baxter gebracht, waar aanstonds inspecteur Drexler en Hicks de detective eveneens binnen traden.

De hoofdinspecteur was zoeven van zijn huis teruggekeerd, waar hij haastig de lunch had gebruikt. En hij kon een zucht van verlichting niet bedwingen, toen hij daar eindelijk den lang gezochten, gevaarlijken juweelendief voor zich zag staan, streng bewaakt door twee agenten, terwijl nog een derde bij de deur had post gevat.

En ditmaal was Omar Toekan de eerste die begon te spreken.

Voor iemand nog een vraag tot hem had kunnen richten, deed hij een stap naar de schrijftafel toe, onmiddellijk gevolgd door de twee agenten, en zei dreigend :

— Het komt mij voor dat U de persoon mist, die hier de verantwoordelijkheid draagt. In dat geval waarschuw ik U, dat ik het hierbij niet zal laten, en een klacht zal indienen.

— Kalm, kalm ! zeide mijnheer Baxter met

een spottend lachje. Als iemand zich hier te beklagen heeft, dan is het Lady Armstrong. Wij verwachten haar ieder oogenblik. En ook van de dochters van deze dame. In afwachting daarvan zul je zoo goed zijn, ons eens te vertellen hoe je gisteren je avond hebt doorgebracht!

— Gisteren avond was ik te Parijs! antwoordde de man norsch.

— Zoo? En van morgen hier? Dat is wel sterk!

— Ik kwam met een particuliere vliegmaschine, die ik gecharterd had. Het is te vragen aan de directie van het vliegveld te Le Bourget. En men kan er ook op het vliegveld van Croydon naar vragen. Ik logeerde te Parijs in het hotel Majestic.

— U heeft natuurlijk papieren? vroeg Baxter die met half dichtgeknepen oogen had toegelusterd.

— Dat spreekt vanzelf! Zij bevinden zich in mijn koffer in het Hotel Terminus, waar ik mijn intrek heb genomen.

— Hebt gij niets bij U, om U te legitimeeren?

— Zeker! Ik heb brieven van mijn neef, Koning Foead!

Er ging een lichte beweging door de aanwezigen, op het hooren van deze met zooveel zekerheid uitgesproken woorden.

De stem van mijnheer Baxter klonk een weinig minder hooghartig en aanmatigend, toen hij zei:

— Toon mij die brieven!

De arrestant stak de hand in zijn binnenzak, haalde ze er bijna dadelijk weer uit, verbleekte en zei met moeite:

— Ik heb ze niet meer, ze moeten mij ontstolen zijn!

— Aha! ontstolen! daarop rekende ik al half en half, trompetterde mijnheer Baxter zegevierend. Kende je de vrouw al lang, die Irma Kozelef, door wier verklaringen je nu hier staat?

— Sedert een jaar ongeveer! Zij was — mijn vriendin, als ik te Parijs vertoefde, en ik heb haar vanmorgen bij mijn aankomst hier aange troffen.

— Waar, om precies te zijn?

— Op het vliegveld van Croydon!

— Die vrouw verwachtte U dus?

— Ja, zij reisde twee dagen eerder dan ik uit Parijs af, en ging per boot, omdat zij niet van een vliegmaschine gebruik durft te maken.

— De vrouw verklaart echter, dat gij reeds gisteren hier met haar zijt samen geweest!

— Dat liegt zij! riep Omar Toekan op heftigen toon. Ik zeg U dat ik in Parijs was! Stuur

een telegram naar het hotel waar ik daar logeerde! Ik begrijp volstrekt niet waarom zij zich zoo tegen mij gedraagt, want ik heb haar altijd als een gentleman behandeld!

Weer scheen Baxter aan het wankelen te zijn gebracht.

De zekerheid van die man begon hem te verontrusten.

Hij wist dat John Raffles beschikte over een zelfbeheersching en een talent van acteeren, die aan het wonderbaarlijke grensden — maar deze man noemde adressen, die onmiddellijk te controleeren waren.

Daar stond tegenover, dat hij toevallig de papieren miste, die hem spoedig hadden kunnen rehabiliteeren — tenminste als Raffles ze hem niet ontstolen had en hij zelf Raffles was!

Marholm had met de grootste aandacht de geheele ondervraging gevolgd, en nam nu in zijn eigen hoekje de telefoon ter hand.

Een minuut later, terwijl Baxter ijverig in papieren snuffelde, en Omar Toekan norsch voor zich uitkeek, zwijgend en hooghartig, kwam hij naar de tafel van zijn chef toe, en zeide met zijn schrille doordringende stem:

— Neem mij niet kwalijk, als ik stoor, chef, maar ik heb zoeven getelefoneerd met Croydon. Heden morgen om negen uur is daar een Farman gedaald, met Prins Omar Toekan aan boord, die anderhalf uur tevoren te Parijs was vertrokken.

Het bleef een oogenblik doodstil in het vertrek.

De arrestant had zich zelf niet de moeite gegeven, een opmerking te maken.

Mijnheer Baxter leek niet meer de man van zoeven te zijn, zelf genoegzaam en spottend, toen hij met zijn dikke hand over zijn onderkin wreef, en verlegen zei:

— Dat is inderdaad — dat klopt wel met Uw verklaring — maar intusschen — — het zou mogelijk zijn, dat de echte prins zich op dit oogenblik heel ergens anders bevindt, en dat gij op de een of andere manier kennis hebt gedragen van de reis door de lucht van Zijne Hoogheid! Het spijt mij, maar ik zal genoodzaakt zijn, U hier vast te houden, tot ik nadere berichten heb, en Lady Armstrong haar verklaringen heeft afgelegd!

— Gij zult het toch niet wagen, mij in een cachot op te sluiten? riep Omar op woesten toon.

Baxter scheen een oogenblik in beraad te staan, en zeide toen een beetje onzeker:

— Gij kunt in de kamer hiernaast gaan, maar

ik ben verplicht U niet zonder bewaking te laten.

En daarop werd de arrestant weggeleid.

Er verliep omstreeks één uur nog, en toen pas diende een agent Lady Armstrong aan, die onmogelijk eerder had kunnen komen.

Onmiddellijk werd Omar Toekan weer binnengebracht, en nauwelijks had Mylady hem gezien, of zij riep uit :

— Maar dat is volstrekt de man niet, die ons gisteren bestolen heeft ! Die was wel een half hoofd groter, breder van schouders, en hij had grijsgroene oogen, terwijl die van dezen man zwart zijn !

Men had een speld kunnen hooren vallen.

Er viel niet meer aan te twifelen, of men had den echten Omar Toekan voor zich.

Baxter begon zachtjes bijna onhoorbaar excuses te brabbelen, ruw wakker geschud uit zijn droom van eeretekenen, roem en geld, maar de vreemdeling draaide hem eenvoudig den rug toe, en zei pas bij de deur :

— Gij allen zult nader van mij hooren !

En toen klapte de deur weer dicht.

— Die vrouw ! hakkelde Baxter, vuurrood van woede. Breng onmiddellijk die vrouw bij mij, die ons dat verhaal heeft opgedicht.

— Zoodra wij haar hebben, chef, konk een scherpe, bijtende stem.

Het was natuurlijk de stem van Marholm.

Lord Lister kwam, zag en..... stak een Dubec-sigaret op

HOOFDSTUK VI.

DE SAFIER.

Juist tien minuten nadat Omar Toekan met de agenten Woolbridge Mansions had verlaten, trad een inspecteur van Politie de vestibule binnen van het Majestic Hotel.

Hij was niet alleen. Aan zijn zijde ging een vrouw, uiterst elegant gekleed, die hij scherp in het oog hield.

Het was Irma Kozelef.

Zij scheen heel wat van haar zekerheid verloren te hebben, ofschoon zij al haar best deed, er hoog moedig en zoo bevallig mogelijk uit te zien.

Aanstonds kwam een portier toelopen, die een weinig verwonderd naar de vrouw keek, en de inspecteur begon kortaf:

— Is prins Omar Toekan hier?

— Neen, mijnheer! Ik wist niet beter, of hij zou — bij madame luchen! En hij knikte bij die woorden in de richting van Irma, die deed, alsof de geheele zaak haar niets aanging.

— Roep dan onmiddellijk den gerant. Ik moet zijn kamer zien. En ik waarschuw jou, juffe, dat je geen grappen uithaalt, want nu we je hebben, laten we je niet zoo gauw weer los!

De verschrikte portier ging den gerant halen, die met een bleek gezicht den inspecteur in uniform in de vestibule van zijn deftig hotel zag staan, en hem het allerliefst zoo spoedig mogelijk zou hebben weggemoffeld.

De inspecteur begon, zonder een oog af te wenden van Irma:

— Het spijt mij dat ik U even moet lastig vallen, mijnheer. Wees zoo goed om mij dadelijk de kamer van Prins Omar te toonen. Deze vrouw was zijn vriendin, zooals gij zult weten, en zij wordt er ernstig van verdacht, hem naar het leven te staan. Er moet een helsche machine zijn aangebracht, ergens in zijn kamer, en zij zelve zou mij de plaats aanwijzen — als zij tenminste begrijpt wat haar boven het hoofd hangt.

De gerant verschrikte heftig, en stotterde:

— Een helsche machine? Groote hemel — is de vrouw bezeten? Ons heele hotel kan er aangaan.

— Zoo erg is het niet — Maar in ieder geval

zou er groote schade worden aangericht. Gelukkig hebben wij nog den tijd, want het ding zou niet voor den nacht ontploffen — tenminste als het behoorlijk is gesteld!

— Behoorlijk gesteld! herhaalde de gerant, bijna in zwijm vallend. Ik zal er U onmiddellijk heenbrengen, mijnheer! De sleutel, portier!

De portier zocht haastig op het sleutelbord, en een oogenblik daarna ging het drietal met de lift tot aan de derde verdieping.

De gerant wit als een blad papier, en wiens knieën knikten, bracht den inspecteur en zijn arrestante tot voor een deur, ontsloot ze met bevende hand en zei bijna toonloos:

— Dit is de kamer. Eigenlijk zijn het er twee. Er is een verbindingsdeur. Moet ik — acht u het volstrekt noodzakelijk — dat ik mee naar binnen ga?

De inspecteur keek den gerant een weinig minachtend en spottend aan, en zei schouderophalend:

— Dat is volstrekt niet nodig. Zoodra het ding gevonden is, zal ik het meenemen. Ik heb een tasch bij mij. Want je zult wel eieren voor je geld kiezen, jongedame, en mij dadelijk zeggen, waar je dat vervloekte ding verborgen hebt?

— Dat zit nog! zeide Irma ruw, en een oogenblik scheen de ware aard van het schepsel boven te komen, en wierp zij het masker af van beschaafde, welopgevoede vrouw.

— Wij zullen zien! Vooruit! beval de inspecteur kortaf.

En hij duwde de vrouw heel weinig galant de kamer binnen, en de gerant maakte zich onmiddellijk uit de voeten, en stelde zich bevend heelemaal aan het einde van de gang op, ieder oogenblik verwachtend, het oorverdoovend geraas eener ontploffing te hooren.

De inspecteur was nauwelijks binnen, en schoof de grendels voor de deur en begon aan een zeer eigenaardig werk, dat men zeker niet van een politiemans verwacht zou hebben.

Hij trad namelijk met een bosch loopers in de hand op een solied schrijfbureau toe, en begon de laden daarvan met vaardige hand te openen, terwijl Irma in gebukte houding bij de deur

bleef luisteren.

— Hoor je hem, Brand ? vroeg de zonderlinge inspecteur op fluisterenden toon ?

— Neen. Ik geloof dat hij zoover mogelijk is weggelopen, Edward ! antwoordde de gewaande demi-mondaine.

— Je ziet wel dat de truc tot dusverre prachtig voldaan heeft ! De vraag is nu maar, of dit hotelbureau mij spoedig zijn geheimen zal onthullen, want veel tijd hebben wij niet. Na hoogstens een uur moet het toch wel vaststaan, dat ze jouw onschuldig slachtoffer, prins Omar ten onrechte hebben gearresteerd !

— Ik had er wel honderd pond voor over, om het gezicht van Baxter te zien, als hij bemerkt te zijn beetgenomen, zeide Brand, die voor den spiegel stond, en zijn neus poederde, alsof hij zijn heele leven lang een echte cocotte was geweest. Ik heb mij moeten inspannen om mij goed te houden, daar in het huis van Irma ! Maar weet je wel zeker, dat ze ons niet kan overvallen ? Dat ze het spel niet ontijdig zal komen bederven ?

— Wel neen — ze zit in Parijs, en zij durft geen gebruik maken van vliegmaschinen ! Die gelukkige afkeer maakte het immers juist mogelijk ons plannetje uit te voeren ! Gisteren pas is ze door onze helper weer los gelaten, daarginds, en ze kan nog onmogelijk in Londen zijn !

— Lukt het ?

— O, die sloten van hotel bureaux zijn volstrekt niets waard. Men zou ze met een haar-speld kunnen openen. Stil — ik geloof dat ik daar reeds tot de kern van de zaak ben doorgedrongen !

Raffles had zeer handig een kleine lade achter in het schrijfbureau weten te openen, en nam daaruit een fijn bewerkt doosje van sandelhout, da hij eveneens vlug opende.

Er bevonden zich eenige juweelen in, en daar- onder was een safier van buitengewone grootte, en ongewonen vorm.

De oogen van Raffles hadden een wonderlijken glans gekregen, toen hij het prachtige juweel langzaam uit het kistje nam, en fluisterde :

— Eindelijk ! Na een vol jaar heb ik dan toch den tweelingbroeder van den safier in mijn bezit ! Het heeft heel wat moeite gekost, maar die had ik er graag voor over ! En ik dank je voor je kostelijke hulp, Brand ! Je hebt je rol als vrouw weer schitterend gespeeld !

— Mercié — maar ik hoop er toch spoedig een beetje te oud voor te worden ! zeide Brand droogjes. Je weet dat ik niet verzot ben op deze

soort van rollen !

Raffles klopte zijn trouwen medewerker zachtjes lachend op den schouder, en zei :

— Ik vrees, dat ik je voorloopig nog niet van die taak zal kunnen ontheffen. Ik ken maar heel weinig personen, die zoo goed als jij in staat zouden zijn om voor een vrouw te spelen, dat wil zeggen — voor een jonge, elegante vrouw, die er lang niet kwaad uitziet. Ze hebben op het politie-bureau immers geen oogenblik aan je getwijfeld ?

— Getwijfeld ? Die ellendeling van een Baxter gaf mij knipoogjes !

— Een oprechter compliment voor je too- neelspeelkunst is bijna niet denkbaar ! hernam Raffles glimlachend. Onze goede Baxter zal vreemd opzien, als hij langzamerhand de waarheid begint te doorzien. Maar nu zijn wij hier lang genoeg geweest, dunkt mij.

Raffles had den safier in een stukje papier gewikkeld, deed dit ook met de overige juweelen, en liet een en ander in zijn zak glijden.

Hij zocht nog naar geld, maar vond niets dan een paar crediet- en reisbrieven, die hij niet aanraakte, sloot het bureau weder, opende toen zijn tasch, en nam daaruit een conservenblik, om vervolgens op de deur toe te gaan.

Brand overtuigde zich nog eens, of er niets verschoven was of in wanorde geraakt aan zijn vermomming, wierp nog eens een blik in den spiegel, zuchtte hartverscheurend, en toen trok hij weer het onderworpen, strakke gezicht van Irma Kozelef.

Het was zoo verbluffend natuurgetrouw, dat zelfs Raffles, zeker een van de beste grimeurs die er ooit hebben geleefd, er door getroffen werd en vol bewondering fluisterde :

— Je bent verbazend, Brand, ditmaal ! Je zou een buitengewoon gevaarlijke vrouw zijn, geloof ik ! En nu voorwaarts, want de tijd begint te dringen. Wacht nog even — ik ver- geet een voornaam ding. Je boeien, als ik je verzoeken mag !

Er kwamen een paar glinsterende, stalen boeien uit de tasch die een oogenblik later om de polzen van Brand werden gesloten.

Toen trok Raffles de deur open, en hij begon al uit de verte tegen den gérant te spreken, die meer dood dan levend op de tweede trede van trap naar boven was gaan zitten en daar gelaten scheen af te wachten, of een losgebroken natuurkracht hem nog niet veel hooger zou brengen, misschien wel dwars door het dak heen.

— Zij is door de mand gevallen — en hier heb ik het dingetje ! begon de zoogenaamde

inspecteur vrolijk, het conservenblik in de hoogte heffend.

— In 's-hemelsnaam, zwaai niet zoo met dat ding! stotterde de gerant, doodelijk ontzet

— Maak U niet ongerust, het kan niet ontploffen voor van avond — tenminste volgens haar verklaring, en — — —

— En als het goed is afgesteld, om Uw eigen woorden te gebruiken, voltooide de gerant den zin, terwijl hij zijn zakdoek weer aan het werk zette om er zijn nat voorhoofd mee droog te wrijven. Ik zou het op prijs stellen, inspecteur, als U met dat helsche ding en die duivelin daar zoo gauw mogelijk dit hotel zoudt willen verlaten.

— Houdt U maar bedaard, mijnheer, wij zullen U spoedig van onze tegenwoordigheid bevrijden! zeide Raffles lachend, het blik in zijn tasch wegbergend, en zijn arrestante bij een arm vattend.

Zijn stem klonk ruw en bevelend, toen hij hernam:

— Ik denk dat dit grapje duur te staan zal komen, jongedame. En vooruit nu naar de auto!

— Geboeid en wel? vroeg de gewaande Irma vinnig.

— Het is maar een stap of tien, want de wagen staat om den hoek!

Het tweetal daalde haastig de traf af, ging door de vestibule en verdween uit het gezicht, en de gerant, die de twee, over de leuning van den overloop gebogen bleek en slap in de knieën nastaaarde, slaakte een diepe zucht van verlichting, en vond, dat hij er nog zeer goedkoop was afgekomen met dat benauwde half uurtje.

Raffles en Brand liepen intusschen haastig den hoek van het hotel om, en stapten in een gesloten auto, die bestuurd werd door een chauffeur van reusachtigen lichaamsbouw.

Het was niemand anders dan James Henderson, de trouwe chauffeur van den grooten avonturier. Hij had zeker zijn instructies, want de wagen zette zich dadelijk in beweging, zoodra het portier was dichtgeklapt.

Met een handige beweging opende Raffles dadelijk weer de boeien van Brand, en ontsloot de tasch, om ze daarin te doen.

— Wat zit er in die helsche machine? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Gestooftde pruimen of perziken, dat ben ik vergeten! antwoordde Raffles lachend. Ik heb het van morgen gekocht bij Selfridge, en er dadelijk het opschrift afgehaald.

De rit duurde hoogstens een kwartier, want de auto stond stil in een zijstraat, waar bijna geen verkeer was, niet ver van den hoek van de Victoriastreet.

Daar stond het hoekhuis met de twee ingangen, dat het eigendom was van Raffles, en waarvan hij reeds zeer veel nut had getrokken. Het heette dat de verdieping gelijkvloers verhuurd was aan een ontdekkingsreiziger, die van het geheele jaar tezamen zeker niet langer dan twee weken in Londen doorbracht. Meestal waren de gordijnen dan ook gesloten, zonder dat dit iemand in de buurt achterdocht inboezemde.

Men kon er gemakkelijk binnenkomen, langs de tuinzijde, zonder dat iemand het bemerkte, want die tuin was weliswaar klein, maar hij bezat eenige boomen met dicht loover, zoodat het vooral des zomers en tegen het vallen van de duisternis mogelijk was, door het tuinpoortje binnen te gaan, zonder dat iemand het zag.

Aan de overzijde van dat poortje bevond zich namelijk de blinde muur van een reusachtige bierbrouwerij.

Ook ditmaal trad Raffles ongezien met Brand door de tuinpoort binnen, en ging door de achterdeur het huis in.

Het eerste wat Brand deed, was, zich te gaan ontdoen van de gehate vermomming, en weer mannenkleederen aan te trekken, die hij haalde uit de geheime bergplaats in de slaapkamer.

Nadat hij ook zijn gelaat ontdaan had van de schmink, het zwartsel en het lippen rood, begaf hij zich op zijn beurt haastig naar het uitstekend ingerichte laboratorium onder den grond, waar Raffles hem reeds was voorafgegaan.

Deze stond in zijn witte werkjas voor een van de zware tafels van wit geschuurd hout, bestraald door het krachtige schijnsel van een sterk elektrische lamp er boven, en draaide langzaam zijn gelaat naar hem toe, toen hij binnenkwam.

En Brand zag onmiddellijk aan de uitdrukking van dat gezicht dat hem zoo goed bekend was dat er iets moest haperen.

Raffles stond met de safier in de linker hand en een kleine snijdiamant in de andere.

— Wat is er? vroeg Brand toonloos.

— Valsch! antwoordde Raffles kortaf. Prachtig nagemaakt — maar valsch. Nauwelijks tien shilling waard!

— Maar dat is toch onmogelijk! riep Brand

verschrikt. Een man als Omar loopt toch niet met valsche safieren rond!

— Tenzij hij niet weet dat ze valsch zijn! zeide Raffles, den fraaien steen neerwerpend, en zijn jas uittrekkend. Heel wat moeite en werk voor niets, Brand — Maar ik geef het nog niet op, want ik moet het ding hebben!

Bijna terzelfder tijd dat dit geschiedde, keerde Omar Toekan naar het hotel Majestic terug, en vernam daar tot zijn zeer groote verwondering en woede, dat er tijdens zijn afwezigheid een inspecteur was geweest in gezelschap met de raadselachtige Irma, en hij vloekte wel tien

minuten achtereen, in een taal die niemand verstond, toen hij zijn bureau opende, en daaruit den safier en nog andere juweelen vermiste.

Maar een kwartier ongeveer daarna bracht aan hem, den gerant, mijnheer Baxter en John Raffles de Radio allen tegelijk het volgende opzienbarende bericht:

— Irma Kozelef was denzelfden ochtend te Parijs gearresteerd in een artiestenhotel, en bij haar fouilleering op het politiebureau was de beroemde safier op haar gevonden — en ditmaal was het de echte!

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

HOOFDSTUK VII.

RAFFLES KRIJGT ZIJN ZIN.

Men vreesde werkelijk een oogenblik, dat mijnheer Baxter een beroerte zou krijgen bij het vernemen van dit bericht.

Er werden onmiddellijk telegrammen gewisseld met de politieprefectuur te Parijs, en nu kwam tenminste onomstootelijk vast te staan: de arrestante was werkelijk Irma Kozelef, de vriendin van Omar Toekan, en zij had verklaard, een paar dagen tevoren naar Londen te hebben willen gaan, wat haar onmogelijk was geweest door een nachtelijken overval, waarvan zij het slachtoffer was geworden. Zij had bijna een vol etmaal in gevangenschap doorgebracht, maar zij kon volstrekt niet zeggen wie de gevangenenbewaarder was, of waar men haar had vastgehouden, want zij was bewusteloos geweest, en ontwaakte in haar eigen woning!

Wat den safier betref — aanvankelijk hield Irma vol, dat Omar haar dien ten geschenke had gegeven, maar toen deze zelf dat krachtig loochende viel zij door den mand, en bekende dat zij ongeveer tien maanden geleden door een vriend van haar een uitstekend arbeider, den echten steen had laten namaken, en den valschen er voor in de plaats had gelegd. En de safier was zoo bedriegelijk nagebootst, dat zelfs Omar het bedrog niet had gemerkt. Gevraagd zijnde waarom zij dat had gedaan, had Irma onbeschaamd geantwoord, dat zij den safier beschouwde als „een appeltje voor den dorst”. En in geval de wispelturige Egyptenaar haar in den steek zou laten.

Het werd verder aanstonds duidelijk, dat de gewaande inspecteur uit de Londensche hotelkamer niet den echten, maar den valschen safier had gestolen, en zich dus leelijk in de vingers had gesneden.

Omar Toekan reisde onmiddellijk naar Parijs terug, maar nu met een vliegmaschine van den gewonen dienst, om zich te laten confronteeren

met de vrouw, die hem zoo schandelijk bedrogen had.

Naderhand lekte uit, dat zijn Koninklijke neef alles in het werk had gesteld, om den woe-denden Omar tot andere gedachten te brengen, en aan de zaak verder geen ruchtbaarheid te geven, daar het Koninklijk gezag waarlijk al genoeg bespot was, maar de bedrogene wilde naar niets hooren, en ging naar Parijs terug, en schudde het stof van Londen, dat hem niets dan vernedering en nadeel had gebracht, van zijn voeten.

Hij maakte gebruik van het eerste vliegtuig, dat den volgenden morgen van Croydon opsteeg, en dat omstreeks twaalf uur bij Parijs neerdaalt.

De machine was goed bezet, en met hem maakten nog acht andere reizigers de korte luchtreis.

Hij begaf zich onmiddellijk naar den hoofdcommissaris van Politie, en vernam van dezen heer het volgende:

Irma Kozelef was niet gearresteerd wegens diefstal, omdat men volstrekt niet vermoedde, dat zij zich aan dat misdrijf had schuldig gemaakt, maar omdat de Fransche Politie gegronde redenen had om te vermoeden, dat zij deel uitmaakte van een internationale bende, die zich vooral het stelen van kostbare staatsdocumenten, fabrieksgeheimen, gewichtige contracten en andere paperassen, ten doel stelde, die pas veel geld waard worden, als de eigenaar moet vreezen voor publicatie.

Men had toen bij de fouilleering den steen gevonden, en daar de politie reeds een signalement had van den te Londen gestolen safier, zoo begreep men dadelijk, een medeplichtige van den dief of de dievegge in persoon in handen te hebben.

Omar Toekan werd verder verwezen naar den commissaris van de wijk die de zaak in handen had, en die hem onmiddellijk het kostbare

juweel toonde, hetwelk Omar even vlug als zijn eigendom herkende.

Hij beschouwde het juweel met groote aandacht, en toen zeide hij in het Fransch, dat hij heel wat beter sprak dan de taal van Shakespeare :

— Dit is de echte steen, mijnheer. Ik dank U, U neemt mij een pak van het hart !

Hij wilde den safier in zijn portefeuille wegbergen, maar de commissaris zei haastig, hoewel op hoffelijken toon :

— Ik vraag U wel verschooning, Hoogheid, maar ik kan tot mijn leedwezen niet toelaten, dat U den steen nu aanstonds medeneemt !

— Maar het is mijn eigendom ! riep de prins die zich weer driftig begon te maken.

— Ik ontken het niet — maar ik kan het evenmin bevestigen, Hoogheid. U moet wel in het oog houden, dat er zich gisteren te Londen verwikkelingen hebben voorgedaan, die ons pas zoeven in hun vollen omvang bekend zijn gemaakt. Een zekere avonturier heeft zich voor Omar Toekan uitgegeven — —

— U zult toch niet durven beweren, mijnheer, dat ik dat ben ! riep Omar woedend uit.

— Ik denk er niet aan, Hoogheid ! Maar — aan den anderen kant zou ik moeilijk het tegendeel kunnen beweren — want ik heb geen zekerheid !

— Maar ik heb mijn papieren, ik heb mijn credietbrieven, mijn reisbrieven ! zeide Omar wanhopig.

— Hoogheid, John Raffles maakt alles na ! Dat is een bekend feit, en daarmee houd ik rekening. Overigens moet ik U zeggen dat zelfs wanneer ik volkomen zekerheid had omtrent Uw persoon, de safier U niet zoo zonder eenigen omslag weder ter hand zou mogen worden gesteld. Zelfs wanneer wij de formaliteiten zooveel mogelijk bespoedigen, zou ik U den safier niet voor van avond of op zijn vroegst om vijf uur mogen overhandigen.

Zonder zich verder te verzetten, nam Omar Toekan den safier weer uit zijn zak, legde hem voor den commissaris neer, en zeide norsch :

— Het is goed. Ik zal om vijf uur terugkomen. En zeg mij welke zekerheden gij wenscht, dat ik werkelijk de neef ben van Koning Foead ?

— Uwe papieren en twee getuigen, die ik als zoodanige erken, zullen ruimschoots voldoende zijn, Hoogheid ! antwoordde de commissaris beleefd. Nogmaals, het spijt mij zeer, dat ik zoo moet handelen, maar mijn plicht en de voorschriften gebieden het.

— Dan zal ik over een uur terugkomen

met den oonsul van mijn land, en met den Duhamel, met wien ik bevriend ben. Is dat voldoende ?

— Ruimschoots, Uwe hoogheid ! Nog een enkele vraag. U is er immers volkomen zeker van dat deze steen echt is ?

Omar haalde de schouders op en antwoordde :

— Natuurlijk is hij echt ! Dat schepsel heeft het immers zelf bekend, en de valsche steen is in handen van dien sluwen schelm, dien zij John Raffles noemen ! Ik kan U zeggen, mijnheer, dat ik in de laatste dagen zeer onaangename oogenblikken heb doorleefd — maar het is mij toch geen geringe voldoening, dat die sluwe, onbeschaamde dief ditmaal toch eens achter het net vischt, en met de kous op den kop naar huis heeft moeten gaan.

De commissaris maakte een vaag gebaar, liet een smakkend geluid hooren, trok de wenkbrauwen zeer hoog op, en gaf als zijn oordeel te kennen :

— Het is in ieder geval geen leege kous, Hoogheid. U vergeet de juweelen van de Armstrongs !

— Die raken mij niet ! Ik stel alleen belang in mijn eigen safier ! Deze steen is echt, zonder schijn van twijfel. En overigens — als U daar lust in heeft, kunt U hem door een bekwamen juwelier laten onderzoeken ! Over een uur kom ik terug met mijn getuigen, Adieu !

De commissaris bleef alleen met zijn schrijver en den inspecteur die bij het gesprek aanwezig was geweest.

Hij keek een oogenblik zwijgend naar den prachtigen steen, die daar op een lapje fluweel voor hem lag, en vroeg toen aan den inspecteur :

— Heeft die vrouw Kozelef nog iets losgelaten ?

— Zij heeft alleen haar verklaring herhaald. Het is ook haar nu wel duidelijk, dat Raffles haar hier heeft laten vasthouden, om door een van zijn helpers te Londen haar rol te laten spelen. En zij moet er erg om lachen, want zij heeft gevoel voor humor, Irma. Het spijt haar alleen maar dat zij den safier kwijt is. Zij zegt dat zij honderd vijftig goudfrances voor den valschen steen heeft moeten neertellen.

— Ik heb nog nooit zulk een zonderlinge verwarde zaak beleefd, zeide de commissaris. Heeft zij het overige bekend ?

— Neen, Wat dat betreft blijft zij hardnekkig ontkennen.

Op dat oogenblik kwam er een agent binnen met een visitekaartje dat hij aan den commissaris overhandigde met de woorden :

— Die heer zou U gaarne even willen spreken.

De commissaris zette zijn lorgnet op, en las half binnensmonds; „Armand Weiss, Juwelier, Rue de la Paix 171.”

— Wat wil die heer? vroeg hij, zijn lorgnet weer afzettend.

— Hij wil den safier zien. Hij stelt er belang in.

De commissaris bedacht dat Armand Weiss, de bekende juwelier uit Duitsch-Zwitserland, die sedert eenige jaren in Parijs woonde, een voortreffelijk-deskundige was, en daarom zei hij:

— Laat hem maar binnen. Ik ben benieuwd wat hij er van zegt!

Een oogenblik later liet de agent een rijzig man binnen, zeker over de zestig, maar zeer elegant gekleed. Hij was kaalhoofdig, maar het weinige zwarte haar was keurig geborsteld, hij droeg een monocle met zwarten rand in het linker oog geklemd, fijne handschoenen, witte slobkousen, en hij zette een glanzende cylinderhoed op den rand van het bureau, terwijl hij begon te spreken: Hij sprak het Fransch uitmuntend, met slechts een zeer gering Duitsch accent.

— Mijn waarde commissaris, U begrijpt wel dat een juwelier van mijn standing van alles en dat zeer spoedig op de hoogte moet zijn, wat zijn vak betreft. Die geschiedenis van den safier van Omar Toekan boezemt mij in hooge mate belang in. Het zal U wel niet onbekend zijn, dat ik drie jaren geleden de beide prachtige steenen, de grootste die ik ken, voor Zijne Hoogheid een weinig anders hem moeten slijpen.

De commissaris wist er niets van, maar hij knikte toch maar.

— Nu zeggen de bladen, dat de eenige safier dien de prins nog bezat, vervangen is door een valschen. Een zekere Irma Kozelef zou dat hebben moeten doen. Is de safier hier, en zou ik hem eens mogen zien?

— Daar ligt hij, mijnheer! antwoordde de commissaris. Gij kunt hem op Uw gemak beschouwen. Ik ben zeer benieuwd naar Uw oordeel.

Armand Weiss had zijn handschoenen uitgetrokken, vouwde ze op, legde ze zorgvuldig in zijn hoed, en nam voorzichtig den prachtige steen van het lapje fluweel.

Hij beschouwde hem van alle kanten, klemde een vergrootglas in zijn oog, strooide wat poeder uit een klein zakje op den steen en blies er op, om over de gladheid van den steen te kunnen oordeelen, en tenslotte ging hij er mee naar het raam, liet een zonnestraal op den steen vallen,

en eindelijk kwam hij langzaam terug, legde den steen weer op het lapje, en zeide:

— Het is zonder eenigen twijfel dezelfde safier, dien ik heb moeten verslijpen, en aan de echtheid is twijfel niet mogelijk. Het verheugt mij, dat ik het kostbare kleinood nog eens in mijn handen heb mogen houden! U heeft den valschen steen natuurlijk niet bij de hand?

— Neen, mijnheer Weiss, die bevindt zich in handen van een Engelschen juweelendief, dien gij waarschijnlijk niet zult kennen, en, naar ik verwacht, ook liever nooit zult leeren kennen! John Raffles is zijn naam.

Weiss verschrok merkbaar, en zei, zijn handschoenen weder aantrekkend:

— Daarvoor beware mij de hemel! Mijnheer, ik dank U zeer, en als gij ooit den valschen steen in handen krijgt, die voortreffelijk moet zijn nagemaakt, dan houdt ik mij aanbevolen voor een waarschuwing!

Hij nam zijn hoed weer van de tafel, boog correct, en ging het bureau weer uit, terwijl een agent hem den weg wees.

Er was nauwelijks een half uur verlopen sedert het vertrek van Weiss of Omar Toekan keerde terug, ditmaal vergezeld door zijn beide getuigen, die onomstootelijk zijn identiteit vaststelden.

— Kan ik mijn steen nu meenemen? vroeg de prins norsch, met een blik op den safier, die nog altijd vlak voor den commissaris lag.

— Tot mijn spijt kan ik niet van mijn eerste verklaring afwijken, Uwe Hoogheid, maar stellig om vijf uur, heden middag! Wilt gij hem zelf in onze brandkast wegsluiten, als ik U verzoeken mag, dan weet gij zeker, dat hij goed bewaard is.

Omar Toekan nam den steen op, bekeek hem even, bracht hem met een ruk wat dichterbij zijn oogen, werd vaalbleek en schreeuwde woest:

— Bij mijn voorvaderen — dat is mijn steen niet! Deze safier is valsch! Houdt gij mij voor den gek?

De commissaris werd op zijn beurt bleek als een doode, en stamelde:

— Maar die steen is echt, Hoogheid! dat is mij nog geen half uur geleden bevestigd, door Armand Weiss in persoon, een van onze meestbekende juweliers!

— Ik zeg U dat deze steen valsch is! Geen enkele juwelier kan hem echt genoemd hebben! schreeuwde Omar.

De commissaris legde hem met een wanhopig gebaar het zwijgen op, en greep de telefoon.

De schrijver, een inspecteur en twee agenten stonden doodstil te luisteren.

Omar Toekan was op een stoel neergevallen.

Met een onzekere stem belde de commissaris de overbekende juwelierszaak van Weiss op.

Hij luisterde een oogenblik, sprak nog een paar woorden, en toen gleed de telefoon hem uit de hand, en hij sprak toonloos:

— Dan kan het niet anders dan John Raffles geweest zijn! Dan heeft die onvergelijke schelm per slot van rekening toch nog

zijn zin weten door te drijven! Dan moet hij met zijn eigen vliegtuig nog voor de Uwe zijn hier gekomen, Hoogheid, en zijn duivelsche truc hebben voorbereid.

Hij wachtte even, en vervolgde zwakjes:

— Terwijl hij bij het raam stond moet hij de twee steenen hebben verwisseld. Het moet wel zoo zijn — want de eerste verkooper van Armand Weiss deelt mij zoeven mede, dat zijn patroon eergisteren naar Italie is vertrokken, en op het oogenblik in Rome is!

De volgende aflevering bevat:

De Ratten van Londen.

^ ERSCHEENEN!

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Voor België:
2 francs.

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzameld werk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Voor België 2 francs.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885